

タフ

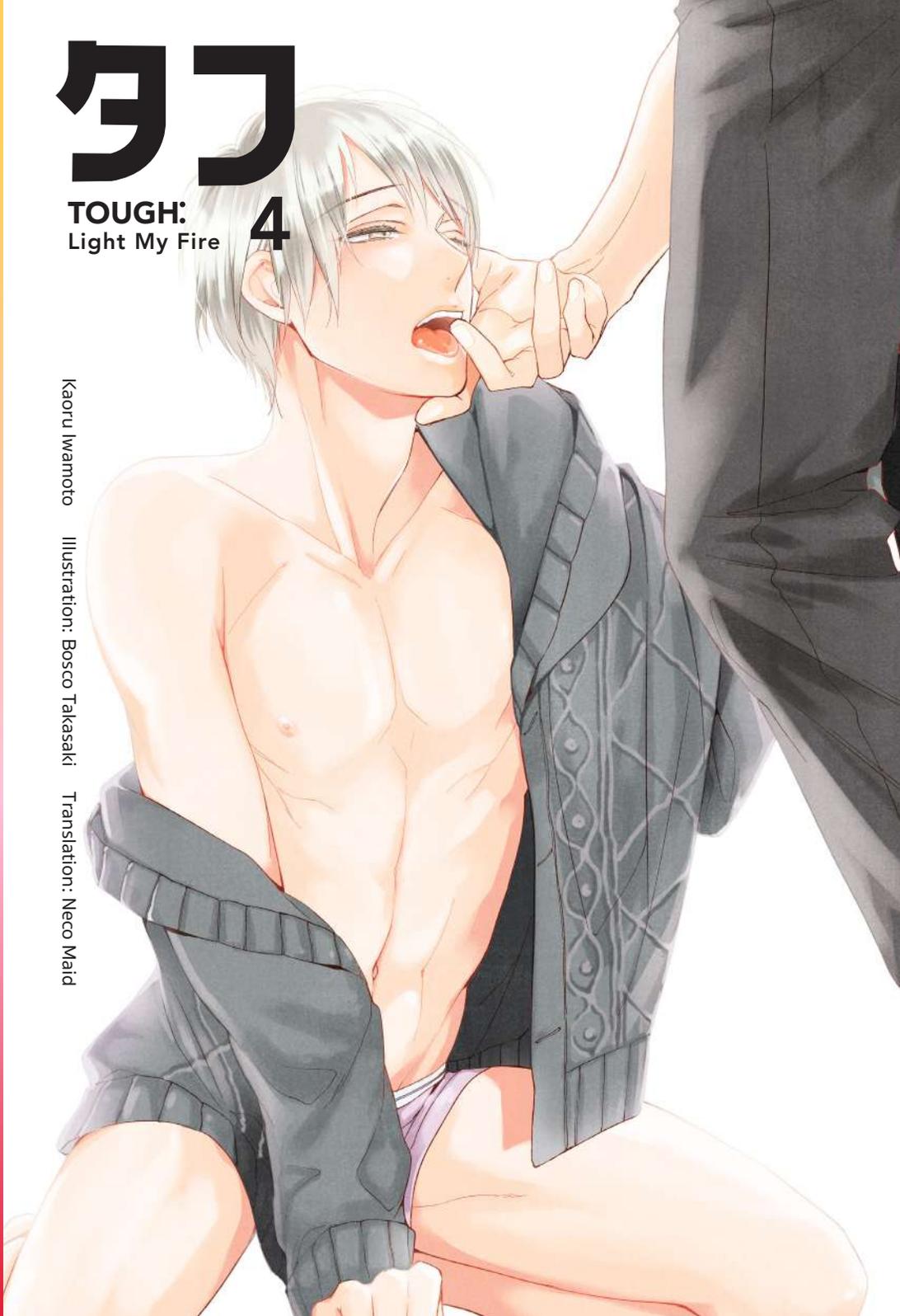
TOUGH:
Light My Fire

4

Kaoru Iwamoto

Illustration: Bosco Takasaki

Translation: Neco Maid

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

TOUGH 4

Light My Fire

Kaoru Iwamoto เขียน

Bosco Takasaki ภาพ

Neco Maid แปล

เรื่องราวนี้เป็นเพียงเรื่องแต่ง
ตัวละครไม่มีอยู่จริง
และไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ
กับสถานที่หรือองค์กรที่กล่าวถึงในเรื่องทั้งสิ้น

Contents

TOUGH Act.6

Light My Fire8

Light My Fire

คามิคุระ เวอร์ชัน230

After Words246

Characters

นากาเซะ ทาคามิ

เพื่อนสมัยเรียนมัธยมของชินงิ
และอิบิคิ ย้ายกลับมาจาก
ต่างประเทศ เป็นเกย์

คามิคุระ อิบิคิ

ตำรวจประจำสถานีชิบุยะจูกุโอ เป็นคน
เข้มๆ ไม่กลัวใคร เคยเป็นเพื่อนสนิท
กับชินงิมาก่อน แต่หน้าร้อนของช่วง
มัธยมปลายปีที่สามเขาใช้กำลังกับ
ชินงิโดยที่เจ้าตัวไม่ยินยอม ทำให้
ความสัมพันธ์ต้องห่างเหินกันไป
โดยไม่มี การติดต่อกันเลยถึงแปดปี

อิรามะ ชินโงะ

กราฟิกดีไซเนอร์ หน้าตา
สะอาดสวยเพราะมีเชื้อชาว
รัสเซียอยู่หนึ่งในแปดส่วน
แต่ตัวตนที่แท้จริงกลับเป็น
เด็กหนุ่มที่แสนธรรมดา
หลังจากที่ได้พบกับฮิบิคิ
อีกครั้งก็กลายเป็นคน
เจ้าปัญหา Troublemaker
มาตลอด

ฮารุฮาดะ ชุน
ตำรวจรุ่นน้องของฮิบิคิ
เป็นเด็กหนุ่มใสซื่อ
มีชื่อเล่นว่าฮารุคุง

คามิคุระ ซากุระ

ภรรยาพี่ชายของฮิบิคิ
ซึ่งเสียชีวิตในหน้าที่
เป็นผู้ดูแลร้านอาหาร
ชื่อซากุระ

TOUGH Act.6

Light My Fire

บทนำ

เห็นผู้ชายคนนั้นครั้งแรกเมื่อประมาณสองเดือนก่อน

ในช่วงกลางเดือนมีนาคม ผู้ชายตัวสูงย้ายเข้ามาอยู่ข้างห้อง
เงียบๆ พร้อมกับความมืดสลัวของฤดูใบไม้ผลิ

เส้นผมสีดำดัดลอนอ่อนๆ ใบหน้าได้รูปราวรูปปั้นกรีก สันจมูกโด่ง
นัยน์ตาทั้งสองข้างดำกลมโต ปากอ้มหนา ทว่าเบื้องหลังหน้าากที่ดู
อ่อนโยนนั้น สายตากลับเฉียบคมและเฝ้ามองรอบข้างด้วยความระแวดระวัง

เพราะแมนชั่นเก่าสร้างมาหลายปีแห่งนี้อยู่ในย่านคาบูกิโจของ
เขตชินจูกุ ผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นี้จึงมีแต่คนทำงานตามคลับบาร์ยามค่ำคืน
อย่างโฮสต์ โฮสเตรส และพนักงานเรียกแขกเข้าร้าน รู้สึกได้ถึงบรรยากาศ
ของคนกลางคืนทั่วทั้งบริเวณ

ท่ามกลางบรรยากาศนั้น ผู้ชายตัวสูงที่กำลังจับตามองกลับมี
บุคลิกท่าทางต่างออกไปมาก ในตัวเขามีพลังบางอย่างเปล่งออกมา ซึ่ง
ไม่ว่าใครเพียงแค่มองผ่านก็รับรู้ได้ชัดเจนถึงความไม่ธรรมดาและผิดแผก
ไปจากผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คงเพราะรู้ดีว่าตนเองใช้ชีวิตอยู่ในเส้นทาง
ที่ลับสยตาคู่คน ท่าทางของเขาจึงเปี่ยมล้นไปด้วยความมั่นใจในตนเอง
ต่างจากคนอื่นในเมืองนี้ ซึ่งต่างก็ปกปิดตัวตนที่แท้จริงไม่ให้ใครรู้

อาจเพราะท่าทางที่เด่นสะดุดตาไม่เหมือนใครแบบนี้เอง ผู้ชาย
ห้องตรงข้ามถึงได้นำสนใจจนลະสยตาคจากเขาไม่ได้เลย ตั้งแต่นั้นที่แรก
ที่แอบมองผ่านตาแมวบนประตูออกไป

จากป้ายชื่อหน้าประตู ทำให้รู้ว่าชื่อของผู้ชายคนนั้นคือ 'SAEKI'
แน่นอน...เป็นไปได้มากกว่านั้นเป็นชื่อปลอม แต่ไม่ว่าอย่างไรก็จะเรียกเขา
ด้วยชื่อนี้แล้วกัน

กลิ่นอันตรายและความลับที่เป็นปริศนาที่ฝังอยู่รอบตัวผู้ชายชื่อ SAEKI

TOUGH Act.6 Light My Fire

เขาคอนี้แหละคือเป้าหมายที่รอมานานแสนนาน...ความรู้สึกนี้ถึงกับทำให้ใจเต้นรัว

ในที่สุดสิ่งที่คิดไว้ก็กลายเป็นจริงขึ้นมา

ขณะม่านราตรีเคลื่อนตัวลงปกคลุม ท่ามกลางความมืดยามดึกสงัด ห้องพักของผู้ชายซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของแมนชั่นก็เริ่มมีเสียงผู้คนเดินเข้าออกอย่างเร่งรีบและซวักไซว่ จนทำให้ความเงียบเมื่อช่วงกลางวันนั้นกลายเป็นเรื่องไม่น่าเชื่อ

เมื่อเสียงหูฟังจากหลังประตูห้องตัวเอง ก็ได้ยินเสียงขึ้นลงของลิฟต์ทำลายความเงียบสงบยามดึกเป็นระยะ เสียงประตูเปิดปิดดังปัง และเสียงหุ้มตุ๋นพุดคุยเบาๆ เล็ดลอดมา คำพูดด้านนอกที่ผ่านเข้ามามีหลากหลายภาษา ทั้งภาษาญี่ปุ่น จีนกลาง จีนกวางตุ้ง เกาหลี และภาษาอังกฤษ

ด้วยความอยากรู้จึงตัดสินใจถอยห่างจากประตู ยืนหน้าเข้าไปใกล้ตาแมวบนประตู และหรีตาข้างหนึ่งมองออกไป สัญชาติและวัยของพวกผู้ชายที่เข้าออกห้องตรงข้ามมีหลากหลายแตกต่างกัน แต่ทุกคนล้วนมีแววตาดูดดื่มและพร้อมจะอาละวาดตลอดเวลา

ผู้ชายชื่อ SAEKI ห้องตรงข้าม ทำธุรกิจได้ดินอย่างที่ได้คิดไว้จริงๆ ด้วยตั้งแต่คืนที่มันใจในเรื่องนั้น ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงลิฟต์ก็จะแง้มประตูเบาๆ พร้อมแอบถ่ายรูปผู้มาเยือนข้างห้องเป็นประจำไม่เคยขาด และยังจดบันทึกลักษณะพิเศษของแต่ละคนเพิ่มเติมนอกเหนือจากภาพถ่ายด้วย

ที่ทำอย่างนี้ เพราะคิดว่าสักวันหนึ่งข้อมูลภาพถ่ายและบันทึกที่เก็บสะสมเอาไว้พวกนี้จะกลายเป็น ‘ข่าว’ สำคัญสำหรับตัวเองขึ้นมา

ยิ่งจับตามองนานเท่าไร ก็ยิ่งคิดสงสัยว่าสินค้าที่ SAEKI ค้าขายอยู่เป็นของผิดกฎหมายมากขึ้นเรื่อยๆ

และคืนนั้นก็เหมือนเคย ทันทีที่ได้ยินเสียงลิฟต์เลื่อนตัวขึ้นมาก็รีบไปแอบอยู่หลังประตู ทว่าผู้มาเยือนที่มองเห็นผ่านตาแมวบนประตูวันนี้มีลักษณะท่าทางต่างจากทุกครั้ง

อายุน่าจะอยู่ในช่วงวัยห้าสิบ รูปร่างสมส่วนกำยำ แค่มองก็รู้ว่า สู้ที่สวมใส่ถูกตัดเย็บมาอย่างดี เส้นผมมีสีหงอกแซมถูกจัดทรงหวีเรียบ ไปด้านหลัง ไม่น่าเป็นคนประเภทที่จะมาเดินอยู่ในแมนชั่นเก่าๆ กลางย่าน สถานะจึงรุ่มรวยอย่างนี้เลย และดูเหมือนเจ้าตัวก็คงรู้สึกเช่นนั้น จึงกวาดตามองไปยังผนังอาคารแมนชั่นที่ดูซอมซอดด้วยท่าที่ไม่สบายใจ พร้อมถอนหายใจยาวออกมาก่อนกดอินเตอร์โฟนเรียกห้องตรงข้าม

หลังจากผู้มาเยือนพิมพ์ปากบอกชื่อของตัวเองที่อินเตอร์โฟน ไม่นานนัก ประตูห้องก็ถูกเปิดออกจากด้านใน คราวนี้แปลกที่ SAEKI เป็นคนออกมารับเอง คงเป็นลูกค้าคนสำคัญไม่ผิดแน่

เพราะเหตุการณ์ต่างไปจากทุกครั้งทำให้อดตื่นเต้นไม่ได้ จึงค่อยๆ แง้มประตูออกเล็กน้อย และเอานิ้วที่กำลังสั่นเทา กดชุดเตอร์ ทันใดนั้นประกายแสงแฟลชก็สว่างวาบขึ้น

แย้แล้ว!

ด้วยความรีบทำให้ลืมปิดโหมดยุคใช้แฟลช

หลังจากถนนลานปิดประตู ก็หันมายืนพิงบานประตูเหล็กพลางก้มลงมหายใจ หัวใจเต้นแรง แข็งขาสั่น

ได้แต่หลับตาแน่น รอฟังเสียงฝีเท้าของผู้ชายคนนั้นเดินมาที่ห้อง ไม่รู้ว่ายืนอยู่ตรงนั้นนานเท่าไร

แต่กลับไม่มีแว่วว่า SAEKI จะเดินมาที่นี่เลย

เป็นไปได้หรือไม่ว่า เขาไม่เห็นหรือไม่รู้ตัว สุดท้ายก็ข่มความอยากรู้ อยากเห็นและอยากดูให้แน่ใจเอาไว้ไม่ได้ จึงค่อยๆ หันหลังกลับไปสองตาแววบนประตูอีกครั้ง แต่กลับไม่เห็นชายแต่งตัวดีคนนั้นแล้ว เขาคงเข้าไปในห้อง เหลือแต่ SAEKI คนเดียวที่ยืนจับลูกบิดประตูขณะหันหน้าจ้องมองมาทางนี้

แล้วสายตาทั้งคู่ก็สับกันผ่านเลนส์ตาแววบนประตู

ดวงตาคู่นั้นเฉียบคมราวกับรู้ว่ามีคนกำลังมองอยู่ แต่หลังก้มลงมหายใจเพียงชั่ววินาทีเขาก็ละสายตาและเปิดประตูเดินเข้าห้องไป

TOUGH Act.6 Light My Fire

เสียงประตูปิดดังขึ้นพร้อมๆ กับอาการเข่าอ่อนจนต้องทรุดตัวลงนั่งซำๆ แต่ไม่ใช่เวลามามัวหมดแรงนั่งเข่าอ่อนอยู่แบบนี้

ทันทีที่คิดได้ก็รีบกลับเข้าไปในห้อง เปิดเครื่องคอมพิวเตอร์และถ่ายโอนข้อมูลรูปภาพในกล้องถ่ายรูปลงไป แต่แค่นี้ยังทำให้สบายใจไม่ได้ จึงรวบรวมรูปที่ถ่ายเอาไว้ทั้งหมดรวมทั้งไฟล์ข้อความที่ร่างเอาไว้ส่งไปยังอีเมลของพี่ชาย

จากนั้นค่อยมานั่งดื่มกาแฟร้อนๆ พร้อมกับจิตใจที่สงบเหมือนเดิม ทว่า วันรุ่งขึ้นจิตใจอันสงบนั้นกลับถูกทำลายหายไปจนไม่เหลือ

กุญแจที่มันเฝ้าไว้จ่าล็อกเอาไว้แล้วรีบร้อยตอนออกไปข้างนอก กลับถูกปลดออก ภายในห้องมีรอยเท้าเดินจนทั่ว ประตูตู้เก็บของและลิ้นชักทั้งหมดถูกเปิดและรื้อค้นเอาของภายในออกมา ทั้งหนังสือ เสื้อผ้า และของใช้จุกจิก ตกกระจายเกลื่อนอยู่เต็มพื้น

ขณะยื่นนั่งมองสภาพห้องที่ถูกรื้อค้นจนกระจายกระจายอย่างไม่ปราณี ทันใดนั้นก็กวาดตาไปเห็นจอคอมพิวเตอร์ที่ใช้ประจำล้มตะแคงอยู่กับพื้นห้อง ความรู้สึกกลัวจนตัวชาบังเกิดขึ้นทันที หลังจากเดินเข้าไปจ้องใกล้ๆ ก็แน่ใจว่าเป็นการกระทำของคนที่ตั้งใจเข้ามาก่อเหตุ

ดูจากสภาพจอคอมพิวเตอร์ที่บิดเบี้ยวเสียหาย เหมือนถูกทุบด้วยค้อนจากด้านบนอย่างแรง ก็พอจะรู้ว่าไม่ใช่แค่เข้ามาขโมยของแน่นอน

ความหวาดกลัวจนตัวสั่นเข้าเกาะกุมจิตใจอย่างรวดเร็ว จากนั้นทำได้แค่คว้าเอาของจำเป็นและวิ่งออกจากห้อง

ขณะกำลังยื่นรอกหน้าประตูลิฟต์ และใช้มือสั่นเทารัดกุมเรียกให้ลิฟต์ขึ้นมารับ ตอนที่ลิฟต์กำลังเลื่อนตัวขึ้นมาจากชั้นที่หนึ่งนั้น ช่างดูเหมือนว่าเวลาแสนช้าเหลือเกิน ขณะที่ความหูดังใจเริ่มพลุ่งพล่านจนยื่นมือไปกดปุ่มซ้ำอีกหลายครั้ง ก็ได้ยินเสียงประตูด้านหลังเปิดออกซำๆ

รู้สึกเหมือนมีใครอยู่ข้างหลังจึงหันไปมองด้วยความหวาดกลัวผู้ชายตัวสูงใหญ่ยืนอยู่ในโถงลิฟต์ที่มีดสลัว

SAEKI!

มุมปากของผู้ชายขยับยกขึ้น เป็นรอยยิ้มจางแผ่ความเย้ยหยัน เขาเดินเข้ามาใกล้อย่างเชื่องช้า แม้จะพยายามหนีแต่ร่างกายกลับแข็งทื่อ ไม่ยอมขยับ และแล้วก็ได้ยินเสียงแหบแห้งกระซิบตรงข้างหู

“ดูเหมือนว่าความสอดรู้สอดเห็นจะมากเกินไปหน่อยแล้วนะ คุณหนู”

เม็ดเหงื่อเย็นเฉียบไหลผ่านแนวสันหลังจนเย็นวาบ

ทันทีที่ร่างกายอันสั่นเทาขยับได้ ก็รีบผลัดผู้ชายคนนั้นออกห่าง พุ่งตัวไปยังบันไดซึ่งอยู่ตรงมุมโถงลิฟต์ และวิ่งจากชั้นห้าลงมาจนถึงที่จอดรถ ชั้นใต้ดิน B1 โดยไม่หยุดพัก จากนั้นกระโจนขึ้นรถมินิคูเปอร์ที่จอดเอาไว้ที่นั่น และสตาร์ทรถพลาจมองกระจกหลังให้แน่ใจว่าไม่มีใครตามมา

ในที่สุดก็สตาร์ทรถติด รถมินิคูเปอร์กระซากตัวอย่างรวดเร็ว ก่อนวิ่งทะยานออกไปยังเมืองใหญ่ยามค่ำคืน

1

“ฮือ...”

แสงแดดจ้าส่องผ่านมู่ลี่กันแสงที่หน้าต่างเข้ามาโดนแค้น ทำให้ผม ฮีรามะ ซินโง ต้องคู้ตัวเล็กน้อยเพราะความแสบตา

หลังจากงัวเจียวเหมือนอยู่ระหว่างความฝันกับความเป็นจริงได้ครู่หนึ่ง ก็อ้าปากหาวจนกว้าง ความปวดเมื่อยที่เกิดขึ้นหลังจากล้มตาคืน ทำให้ต้องพลิกตัวเปลี่ยนท่านอน แต่แล้วก็รู้สึกว่าจะมุกไปชนเข้ากับอะไรบางอย่างที่ขวางอยู่

เป็นบางอย่างที่แข็งแต่ก็ยืดหยุ่นและอบอุ่นนุ่มสบาย จึงเปลอนโน้มตัวเอาแก้มเข้าไปคลอเคลีย

(ฮือ... อบอุ่นจัง)

ขณะคลอเคลียทั้งๆ ยังหลับตาอยู่ บางอย่างที่อยู่บนนั้นก็เริ่มขยับ... และโน้มลงมาอิงแอบตัวผมอย่างรวดเร็ว

TOUGH Act.6 Light My Fire

(อะ...อะไรวกัน)

กว่าผมจะรู้สึกตัวก็ถูกร่างใหญ่ตรงหน้าทิ้งตัวลงมาโอบกอดเอาไว้
แขนทั้งสองข้างของเขาโอบแน่นและรวดเร็วจนไม่ทันได้ขยับขึ้น

(เอ...หืม?)

เมื่อค่อยๆ ลืมตาขึ้น ก็เห็นใบหน้ายื่นเข้ามาจนใกล้ คิ้วหนาเข้ม
จมูกโด่ง ดวงตาเรียวยาวทั้งสองข้างที่มีนัยน์ตาสีดำสนิท กับริมฝีปากหนา
ได้รูป

“...ชินใจ”

ริมฝีปากร้อนผ่าวโน้มลงพรมจูบที่แก้ม เสียงแหบเสน่ห์หลัง
ตื่นนอนใหม่ๆ ของเขากระซิบแผ่วเบาหลังจากเสียงจูบอันดูดี

“ตื่นแล้วหรือ”

ขณะกะพริบตาปริบๆ และจ้องมองไปยังเจ้าของเสียงแหบเสน่ห์
นั้นอีกครั้ง ใบหน้าผิวเข้มกร้านแดงกำลังหรือตากัมลงมองผมไม่วางตา เขา
คืออดีตเพื่อนรักเพื่อนร่ำยตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียน และปัจจุบันเป็นเพื่อน
ข้างห้อง...คามิคุระ ฮิโบริ

“ฮิ...โบริ?”

หลังจากตาสว่างขึ้นจากความงัวเงีย พร้อมกับเห็นใบหน้าในระยะ
แนบชิด ผมถึงรู้ตัวว่าสิ่งที่แก้มตัวเองถูไถด้วยความรู้สึกดีเมื่อครู่
คือแผ่นอกอันเปลือยเปล่าของผู้ชายตรงหน้า จึงร้องเสียงหลงออกมา
ด้วยความตกใจ

“ทะ ทำไมนายถึงอยู่ที่นี่ล่ะ”

แต่หลังจากถามออกไปด้วยความตกใจและสงสัย ก็กลับรู้สึกตัว
ขึ้นมา

ไม่ใช่สิ ไม่ใช่ ‘นาย’ คนที่ต้องถามว่าทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้คือ
‘ตัวผม’ เองต่างหาก!

เพราะภาพห้องนอนที่ชำเลื่องเห็นด้วยสายตาในตอนนี้อยู่ ไม่ใช่

ห้องนอนของตัวเองอันแสนคุ้นเคย ทั้งเตียงใหญ่ หมอนและผ้าห่มนุ่ม
ทั้งหมดไม่ใช่ของส่วนตัวที่ใช้จนเคยชิน แต่สิ่งแปลกปลอมที่สุดก็เห็นจะเป็น
ตัวเองที่กำลังนอนเปลือยเปล่าอยู่ตรงนั้น แคมฮิบัติซึ่งกำลังคร่อมตัวผมอยู่
ก็ไม่ได้ใส่อะไรเลยเช่นกัน ขณะสัมผัสแนบเนื้อ ความรู้สึกก็เริ่มส่งผ่าน...

“ทะ ทำไมฉันถึงอยู่ที่นี้ได้”

ผมแก้คำถามให้ถูกต้องและถามอีกครั้ง ฮิบัติตอบด้วยสีหน้า
ล้อเลียนว่าจะมาถามอะไรตอนนี่

“ทำไมนะเหรอก ก็เพราะนายนอนค้ำที่นั่นะสิ”

“ค้ำ? ที่ห้องของนายเนี่ยนะ”

ระหว่างขมวดคิ้วพาลงคิดทบทวน เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น
เมื่อคืนก็แจ่มชัดขึ้นทีละน้อย

ใช่แล้ว เมื่อวานนี้ หลังจากสะสางปัญหายุ่งยากระหว่างร้าน
‘ซากุระ’ กับแก๊งยามาโนะเรียบร้อยแล้ว... ผมมาที่นี่เพื่อทำแผลให้หมอนี่
ซึ่งไปหาเรื่องใส่ตัวจนบาดเจ็บ พอทำแผลเสร็จกำลังจะกลับก็ถูกคว้าแขน
เอาไว้...

—ถ้านายยอมจูบฉัน วันนี้จะยอมอยู่เฉยๆ ก็แล้วกัน

—แค่จูบอย่างเดียวนะ?

ทั้งที่เน้นขนาดนั้นแล้ว แต่สุดท้ายมันก็ไม่ได้จบลงแค่การจูบ แต่
กลับพาผมล้มตัวลงนอนบนเตียง...

แม้ในใจจะรู้สึกเคืองกับผู้ชายหลอกลวง แต่เสียงแผ่วเบาของ
ตัวเองกลับดังขึ้นในใจอีกครั้ง

—กอดฉันสิ... จะเจ็บก็ไม่เป็นไร

เสียงออดอ้อนเชิญชวนไม่อ้อมค้อม ที่แม้แต่ตัวเองก็ไม่อยากเชื่อ
ว่าจะพูดออกมาได้ เสียงนั้นทำให้รู้สึกร้อนผ่าวไปทั้งตัว

(แยแล้ว แยแล้ว แยแล้ว)

ทำไมผมถึงพูดเรื่องน่าอายแบบนี้จนออกไปได้ล่ะ!

ให้คิดที่รอบมั้นก็ไม่ใช่คำพูดของคนมีสติทั่วไปหรอก

วินาทีแรกที่ผมเห็นฮิซึคิได้รับบาดเจ็บจนเลือดไหลอยู่ในตีกของ
แก๊งยามาโมะ — ตอนนั้นสมองของผมชาวโพลนจนทำอะไรไม่ถูก
หลังจากนั้นสติของผมก็ไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไร ต่อให้อ้าง
อย่างนั้น...แต่การออกปากชวนเขาด้วยตัวเอง แถมยังขึ้นคร่อมตัวเขาเอาไว้...
แล้วทำท่าช่วยวนมากเกินงามนั้นอีก...

“เป็นอะไรหรือ บิดไปบิดมาอยู่คนเดียว”

ดูเหมือนว่าผู้ชายตรงหน้าแอบมองท่าที่เขินอายของผมอยู่ เขา
ถามด้วยน้ำเสียงหยอกเย้าแกมล้อเลียน เมื่อเงยหน้าขึ้นมองจึงเห็นรอย
ยิ้มเยาะที่มุมปากอย่างชวนโมโห

“คน...บ้า”

ทันทีที่พุ่งหมัดออกไปตรงมุมปากที่กำลังยิ้มเยาะ จับปล้นกลับ
ถูกฝ่ามือใหญ่หนาของเขาจับเอาไว้ มือของผมถูกกุมไว้แน่น พร้อมทั้ง
ริมฝีปากที่กำลังจะเปล่งเสียงคำก็ถูกประกบด้วยริมฝีปากของเขา

“อือ...อืม”

ยิ่งฝืนตัวก็ยิ่งถูกรุกเร้าเข้ามาราวกับต้องการปิดทางไม่ให้หนี
ไปไหนได้ น้ำหนักตัวที่กดทับลงมาทำให้ขยับตัวลำบาก

“.....อือ”

(ไม่ไหว...มองไม่เห็นทางเอาชนะได้เลย)

กระทั่งปลายลิ้นแข็งและร้อนแรงล้วงล้ำเข้ามาถึงส่วนลึกใน
โพรงปาก ทั้งเร็วแรงและความคิดชัดซึ้นก็หายไปจากใจจนหมด

ได้แต่หลับตาลง ทำเป็นไม่รับรู้ความต้องการของตัวเอง ปล่อง
กายใจให้หลงไปกับจุดที่ดูหนักหน่วงเกินกว่าแค่จับทักทายยามเช้า และ
เมื่อผิวกายได้สัมผัส จึงรับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงของท่อนล่างผู้ชาย
ที่กอดแนบชิดตัวอยู่

มันทั้งแข็งและพองตัวจนร้อนพร้อมใช้งานอยู่ตรงต้นขาของผม!

(ตะ เตียวนะ เตียว)

TOUGH Act.6 Light My Fire

ไม่นะ...จะทำอีกหรือ และแล้วมือของสัตว์ป่าที่ตื่นตัวตั้งแต่เช้า ก็เริ่มบอกถึงความต้องการออกมาอย่างชัดเจน ด้วยการลูบคลำสะโพกของผมเข้ามาถึงส่วนซ่อนเร้นจนผมต้องร้องออกมา

“เดี๋ยวลี...บอกหลายครั้งแล้วว่าอย่าจับตรงนั้น”

แม้จะตะโกนให้หยุด แต่มือนั้นยังไม่ยอมหยุด กลับล้วงล้ำเข้ามาจนถึงรอยแยกกึ่งกลางเนินแถมก้นซึ่งยังหลงเหลือความรู้สึกเมื่อคืนนี้อยู่ และเริ่มสัมผัสเคล้าคลึงอยู่แต่จุดอ่อนไหวนั้น

“ยะ...อย่าสิ...หยุดก่อน”

ขณะสัมผัสได้ถึงข้อนิ้วเรียวยาวที่เริ่มรูล้ำเข้ามาในร่างกาย ตัวผมก็เริ่มสั่นสะท้าน ทั้งรู้ตัวเองว่าเริ่มเกร็งและบีบรัดจนแน่นเมื่อนิ้วนั้นได้ล้วงล้ำเข้ามาอีกหนึ่งข้อ ไบหน้าร้อนผ่าวด้วยความอาย

“อย่านะ...พอแล้ว”

“ไม่ชอบหรือ”

เสียงห่มตุ้มตุ้มกระซิบแผ่วเบาข้างหูราวอยากปลอบประโลม ขณะที่มืออีกข้างของฮิบิก็เริ่มลูบไล้สัมผัสบนหน้าอกของผม

บริเวณเนินนั้นโดนทั้งนิ้วมือทั้งลิ้นรุกร้ามาตลอดคืน จนกลายเป็นจุดอ่อนไหวรู้สึกง่ายไปเสียแล้ว ยอดดอกนูนเป่งตั้งชูชันรับปลายนิ้วแข็งที่กดและบีบลงมา ก่อเกิดอารมณ์เสียวซ่าจนปนเจ็บแปลบแต่แฝงไว้ซึ่งรสหวานแห่งความสุขแล่นไปทั่วร่าง อีกนิ้วของเขาที่อยู่ข้างในขยับที่ละน้อยพร้อมกับหน้าอกที่ถูกลูบไล้ เส้นประสาทอันอ่อนไหวรอบทางเข้าตรง ‘ส่วนนั้น’ ถูกปลายนิ้วลูบวนไปทั่วจนต้องร้องครางออกมา

“ไม่...ไหว”

ผมกลั้นหายใจ รวบรวมพลังไม่ให้ตัวเองปล่อยใจไปกับความสุขจากการถูกรุกร้าทั้งภายในร่างกายกับที่ยอดดอก และพุดออกไปว่า

“เมื่อวาน...ทำไปตั้งสองครั้ง วันนี้ไม่ไหวแล้วละ...”

เป็นอย่างนั้นจริงๆ

เมื่อคืนนี้ ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ...จนกระทั่งผู้ชายหลอกลวงคนนี้ชวนไปอาบน้ำและบอกว่า “จะช่วยทำความสะอาดให้” เพราะอยากขอโทษและรับผิดชอบ ที่ปล่อยให้ตัวเองไปทำตามอารมณ์รักจนลืมสวมสิ่งป้องกัน ทว่า พอเริ่มล้างตัวและใช้น้ำสบู่ของเหลวออกจาก ‘ข้างใน’ ร่างกายผมก็กลับความต้องการของตัวเองไม่ไหวจนปล่อยมันออกมาจนถึงที่สุดอีก...สุดท้ายก็จบลงด้วยกันอีกรอบในห้องน้ำ

แม้เป็นการผลปล่อยใจไปตามอารมณ์ชั่วขณะ แต่การยื่นทำในห้องน้ำแคบๆ แบบนั้น ยิ่งทำให้ผมรู้สึกดีมากกว่าปกติหลายเท่า แค่คิดย้อนกลับไปใบหน้าของผมนี่ร้อนผ่าวราวจะลุกเป็นไฟ อุดสำหรับสะกดกลิ่นความอายแทบมุดดินหนี ยอมให้เขาช่วยล้างถึง ‘ข้างใน’ แต่ทันทีที่ถูกนิ้วของเขาล้วงล้ำเข้าไป ผมกลับปล่อยตัวให้เขาสอดใส่เข้ามาอีก เป็นแบบนี้คงไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว

(ให้ตายสิ ทำตัวเหมือนคนบ้าด้วยกันทั้งคู่)

แม้จะรู้สึกเสียเชิง แต่เพราะเรื่องน่าอายที่ทำไปเมื่อคืนนี้ย้อนกลับมาย้ำเตือนอย่างแจ่มชัดอีกครั้ง ทำให้เขานี้จึงหยุดตัวเองเอาไว้ได้ ไม่ปล่อยให้ไปตามความต้องการ ไม่อย่างนั้นก็คงเกิดซ้ำรอยเดิมครั้งแล้วครั้งเล่า

ผมรวบรวมเศษเสี้ยวของสติที่พอมีเหลืออยู่บ้าง ยื่นมือไปจับมือของฮิโตะซึ่งกำลังล้วงล้ำลึกเข้าไปในตัวเรื่อยๆ และหยุดเขาด้วยคำว่า “พอแค่นั้นแหละ!”

“ถอนนิ้วของนายออกไปเลยนะ”

ใบหน้าเคร่งขรึมของนายตำรวจสังกัดหน่วยที่หนึ่งประจำสถานีตำรวจชิบูยะจูโอผู้ซึ่งไม่มีที่ท่าเกรงกลัวสักนิดแม้จะต้องสู้กับยาгуซ่าทั้งแก๊ง แต่ตอนนี้เขากลับทำใบหน้าด้วยความผิดหวัง

“ไม่เอาออกไม่ได้หรอก”

“ไม่ได้”

หลังจากได้ยินคำตอบด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด เขาก็ยื่นหน้าเศร้าๆ เข้ามาใกล้หูของผม

TOUGH Act.6 Light My Fire

“...ฉันต้องการนาย...อยากทำอีก”

เสียงแหบแห้งแผ่วเบาอดอ่อนเหมือนเป็นเด็ก ทำให้สติที่มีเกือบ
หวั่นไหวอีกครั้ง ผมกัดฟันแน่นและปฏิเสธ

“ก็บอกว่าจะไม่ได้ไง”

“...จะรีบทำให้เสร็จเร็วๆ เลย ไม่ขยับแม้แต่นิดเดียวด้วย”

“พูดออกมาได้ นายไม่มีทางรักษาคำพูดหรอก”

“คราวนี้จริงนะ แค่นี้คนเดียว”

“โกหกทุกที...เมื่อวานก็บอกว่าจะไม่ทำอะไร แต่นายกลับทำตั้ง
สองรอบ”

“ที่จริง...อยากทำมากกว่านั้น”

แม้จะมาเป็นพุดจ่าน่ารัก แต่ปลายจมูกโด่งของเขากลับเริ่มก้ม
ลงมาได้ที่ซอกคอ ท่าที่อดอ่อนเหมือนหมาตัวใหญ่ทำเอาใจผมหวั่นไหว
ขณะที่สติกำลังจะหลุดลอยออกไป ผมก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

ใช่แล้ว หมอนี่เจ็บตัวอยู่นาน แผลยังไม่ทันแห้งดีแท้ๆ ยังจะมี
อารมณ์มาทำเรื่องอย่างว่าแบบนี้อีก

“...ยังไงก็ไม่ได้จริงๆ เหรอ”

คำถามฟังดูเศร้าสร้อยกว่าเคย แต่ผมต้องแกล้งใจร้ายทำเป็น
ไม่สนใจและสวนกลับไปว่า

“ว่าแต่นายนะ...ได้เวลาไปทำงานที่สนแล้วไม่ใช่หรือไง”

ชายหนุ่มเงยหน้าแสดงความแปลกใจ หลังจากได้ยินคำพูดที่
ไม่นึกว่าผมจะพูดขึ้น เขาปรายตามองนาฬิกาดิจิตอลที่ตั้งอยู่ที่โต๊ะข้าง
เตียงนอนก่อนตะแคงเสียงดัง แม้กระนั้นก็ดูเหมือนว่าจะตั้งใจไม่ได้ เขายัง
จ้องมองผมด้วยสีหน้าลังเลอยู่นาน แต่สุดท้ายคงตัดใจได้จึงถอนหายใจ
ออกมาเฮือกใหญ่และถอนนิ้วเจ้าปัญหาออกไปด้วยท่าที่เสียตาย

ผมหลับตาเพราะคิดว่ามือใหญ่นั้นจะยื่นมาลูบได้และขยี้เส้นผม
ให้ยุ่งเหยิง แต่เขากลับโน้มตัวลงมาลูบที่หน้าผาก

“คงปวดเมื่อยเนื้อตัวอยู่ นายนอนพักต่ออีกหน่อยดีกว่านะ”

หลังทิ้งเสียงกระซิบอ่อนโยนชวนให้เคลิบเคลิ้มไปทั้งโสตสัมผัสแล้ว เขาก็เคลื่อนลำตัวท่อนบนซึ่งเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อให้ลุกขึ้น ก่อนจะขยับร่างใหญ่เหมือนสัตว์ป่ากินเนื้อลงจากเตียงไปอย่างช้าๆ

แสงสว่างลอดผ่านม่านมู่ลี่ สองกระทบไปที่กล้ามเนื้อสัดส่วนงดงามจนแทบเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบของผู้ชายร่างใหญ่ จนเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นทั้งลำตัวท่อนบนรูปสามเหลี่ยมปลายคว่ำและกระดูกโอบปลาร้าตรงไหล่ที่ดูแข็งแรงเด่นชัด เขาก็มองเก็บเสื้อเชิ้ตซึ่งตกอยู่บนพื้นขึ้นมาสวมอย่างลวกๆ และเดินออกจากห้องไป — ผมแอบมองตามกิริยาท่าทางของเขาทั้งหมดจากบนเตียง รอให้แผ่นหลังใหญ่นั้นหายลับไปทางประตูห้องแล้วจึงลุกขึ้นนั่ง

เมื่อลุกขึ้นพิงหลังเข้ากับหัวเตียงแล้ว จึงกวาดตามองไปรอบห้องที่สว่างไสวด้วยแสงแดดที่ส่องเข้ามา ผมเคยเข้ามาในห้องนี้เฉพาะช่วงกลางวัน แต่พอมองจากตอนกลางวันให้ดีแล้ว ก็พบว่าห้องที่ไม่ได้จัดแต่งอะไรมากนัก คงเพราะเจ้าของห้องนอนนี้เป็นชายโสดที่ใช้ห้องสำหรับพักผ่อนเพียงอย่างเดียว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

(เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก)

แม้ไม่นับครั้งแรกของผมเพราะไม่ได้ยินยอมพร้อมใจก็ตาม — แต่ผมนอนกับฮิซึกิไปแล้ว ในห้องนี้และบนเตียงนี้ มันเพิ่งผ่านไปได้แค่ไม่กี่วันนี้เอง ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่ผมกลับนอนหลับชุกกับอกหมอนนี้อย่างวางใจราวกับเป็นคูรักที่คบกันมานานหลายปีแล้ว ผมเองก็ยังสงสัยตัวเอง และยังหนักใจจนต้องถอนหายใจออกมา เพราะรู้สึกว่าในฐานะที่เป็นผู้ชาย เรื่องนี้น่าหวังกว่าการมีเซ็กส์กับเขาเสียอีก

เพื่อนสนิทที่คบกันเหมือนพี่น้องตั้งแต่สมัยมัธยมต้นและปลาย แต่เมื่อฤดูร้อนของมัธยมปลายปีสุดท้าย—จู่ๆ เพื่อนสนิทคนนั้นเกิดคลุ้มคลั่งขึ้นมา ทำให้ผมต้องสูญเสียทั้งความบริสุทธิ์และความเป็นเพื่อนไปในคราวเดียวกัน

TOUGH Act.6 Light My Fire

วันเวลาที่เหลือไม่กี่เดือนในโรงเรียนดำเนินไปด้วยบรรยากาศแห่งความแค้นเคืองและความสัมพันธ์ที่เย็นชาจนถึงวันสำเร็จการศึกษา ฤดูใบไม้ผลิที่แยกจากกันโดยไม่รู้ว่าลาหรือบอกกล่าวเส้นทางอนาคตของแต่ละคน ตอนนั้นพวกเราอายุ 18 ปี

ช่วงเวลาที่เกิดเป็นช่องว่างกว่าแปดปีหลังจากนั้น ผมเรียนต่อในมหาวิทยาลัยศิลปะแล้วเข้าทำงานในบริษัทดีไซน์โปรดักชันแห่งหนึ่ง หลังเรียนจบ และกลายมาเป็นกราฟิกดีไซเนอร์รับงานแบบฟรีแลนซ์ในตอนนั้น

อิบิคิซึ่งน่าจะเรียนต่อทางด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์ กลับกลายมาเป็นนายตำรวจโดยไม่มีใครคาดคิด ผมพบเขาอีกครั้งโดยบังเอิญที่สถานีตำรวจชิบูยะจู่โจมเมื่อฤดูร้อนปีก่อน ความตลกที่ได้พบกันอีกครั้งยังไม่ทันจางหาย ก็เกิดเรื่องวุ่นวายกับผมติดต่อกันไม่หยุด ผ่านเหตุการณ์ต่างๆ มากมายจนในที่สุดเมื่อห้าเดือนก่อน อิบิคิก็ย้ายเข้ามาอยู่ในแมนชั่นย่านจินงูมาเอะแห่งนี้ และยังคงอยู่ติดกับห้องของผมซึ่งผมใช้เป็นทั้งที่พักและที่ทำงานอีกด้วย

หลังจากกลายเป็นเพื่อนบ้านห้องติดกันแล้ว ยังเกิดเรื่องวุ่นวายตามมาอีกหลายครั้ง...

เป็นเพราะถูกบาดแผลในอดีตครอบงำจิตใจมากเกินไป ทำให้ผมเปิดใจให้อิบิคิไม่ได้ แต่ผมอยากทำลายเงร่ากำบังนั้นลง จึงตัดสินใจหักดิบด้วยการก้าวข้ามเส้นแบ่งแห่งความเป็นเพื่อนเข้าไป

ตอนแรกผมคิดว่าการมีเซ็กซ์กับอิบิคิ อาจทำให้บาดแผลในอดีตกลับมาตอกย้ำให้เกิดความเกลียดชังมากขึ้นกว่าเดิม

แต่ความเป็นจริง ในตอนนี้ผมยังไม่ค่อยเข้าใจตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองกันแน่ ผมถูกคลื่นแห่งความใคร่ดึงให้จมดิ่ง—ได้แต่ปล่อยตัวลอยไปตามกระแสนั้น จนไม่มีเวลาแม้จะพักหายใจ ไม่มีแม้เศษเสี้ยวเวลาให้หนีถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาเลย

ผมได้แต่ปล่อยตัวให้ไหลไปตามกระแสความต้องการตั้งแต่ต้นจนจบ บางทีฝ่ายที่เป็นผู้นำซึ่งดูเหมือนจะซ้ำของและคุ้นเคยดีอย่างอิบิคิดาจไม่ได้เป็นอย่างที่คิดก็ได้ พิสูจน์ได้จากครั้งที่สองของเมื่อคืนนี้ เขาช้าลงและค่อยๆ ลืมรสชาติผมอย่างเนิ่นนาน

ตัวผมเองคิดว่ารู้จักอิบิคิดีดีเพราะสนิทกันแบบพี่น้องมาตลอด แต่เมื่อหลอมรวมร่างเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว ทำให้ผมมองเห็นอีกด้านหนึ่งของอิบิคิดีซึ่งไม่เคยรู้จักมาก่อน

ทั้งความเปราะบาง ไร้ร้อน และพยายามสุดชีวิต...

หากความสัมพันธ์ไม่พลิกผันมาเป็นแบบนี้ ผมคงจินตนาการภาพการอดอ้อนเหมือนเด็กน้อยขอขนมหวานอย่างที่เขาเห็นเมื่อครั้งนี่ของเขาไม่ออกเลย

สารภาพตามจริงว่าผมไม่ได้รังเกียจที่มีความสัมพันธ์ทางกายกับอิบิคิดี ผมมีความสุขทุกครั้งที่อยู่ใต้อ้อมกอดใหญ่หนาของเขา เมื่อถูกอ้อมแขนกอดรัด ความรู้สึกอบอุ่นและหวานซึ่งจากส่วนลึกในใจมันค่อยๆ เอ่อล้นออกมาจนอยากจะกอดเขากลับแน่นๆ

ไม่เพียงแต่ความสุขสมทางกายเท่านั้นที่ผมรู้สึกระหว่างที่ร่างกายเชื่อมต่อกัน แต่มีบางอย่างที่มากกว่านั้น...เป็นความรู้สึกเต็มเต็มทางจิตใจที่เคยขาดหายไป

(เฮ้อ...)

ความรู้สึกแบบนี้— หรือว่าผม

ในที่สุดผมก็พอจะอธิบายความรู้สึกซับซ้อนเหมือนเส้นด้ายกำลังพันยุ่งเหยิงอยู่ในใจตัวเองได้ ขณะกำลังเผยอริมฝีปากเพื่อเอ่ยความรู้สึกนั้นออกมา ภาพใบหน้าของใครคนหนึ่งก็ลอยเข้ามาในหัวสมอง

ใบหน้าขาวใสของซากุระ พี่สะใภ้ของอิบิคิดีกับสายตาหัวน้ําใสของเธอที่มองมายังน้องชายของสามี

TOUGH Act.6 Light My Fire

ภาพนั้นทำให้คำพูดที่เกือบหลุดพูดออกมาต้องสลายไปโดยพลัน กลายเป็นความอึดอัดที่กดเอาไว้ในก้นบึ้งของหัวใจมาตลอดหลายวันนี้เริ่มก่อตัวฟุ้งกระจายกดดันจิตใจ

จู่ๆ ก็รู้สึกผิดที่ตัวเองกำลังนอนอยู่บนเตียงของฮิโบริด้วยสภาพเนื้อตัวเปลือยเปล่าขึ้นมา จึงรีบปิดผ้าห่มออกจากตัว

แล้วรีบลุกจากเตียงลงไปยืนบนพื้น ดูเหมือนว่ารู้สึกเจ็บสะโพกน้อยกว่าที่คิด แม้รู้สึกโล่งใจแต่ก็เป็นความรู้สึกซับซ้อนบอกไม่ถูกที่ร่างกายของตัวเองเริ่มตอบรับการมีเซ็กส์กับผู้ชายไปแล้ว

ผมเก็บเสื้อผ้าที่ถอดทิ้งเอาไว้มาใส่อย่างเร่งรีบ และได้ยินเสียงน้ำในห้องอาบน้ำหลังออกมาจากห้องนอนแล้ว ฮิโบริคงยังอาบน้ำอยู่

กลับห้องก่อนนะ

ผมเขียนข้อความหวัดๆ ใส่กระดาษโน้ตและวางทิ้งเอาไว้บนโต๊ะอาหาร จากนั้นจึงเดินออกมาใส่รองเท้าและเปิดประตู ขณะก้าวเท้าเดินออกไปยังทางเดินหน้าห้องซึ่งแสงอาทิตย์ของต้นฤดูร้อนกำลังส่องสว่างจ้าจนแสบตาอยู่นั้น ก็มองเห็นเงาของใครคนหนึ่งกำลังยืนอยู่หน้าห้องตัวเอง ร่างสะอิดสะเอ้งนั้นกำลังยื่นพียงผนังห้องพรางพียงเพลงจากสมาร์ตโฟน

ผิวขาวใสตัดกับผมยาวสีดำสนิท ผมหน้าม้าตัดเรียบเป็นแนวเส้นตรงเลยคิ้วลงมาเล็กน้อย ส่งให้ดวงตาชั้นเดียวรูปเมลิธอัลมอนต์ดูเด่นและสดใส จมูกโด่งเรียวและริมฝีปากอวบอิม

เสื้อจากผ้าทอตัดเย็บอย่างดีกับกางเกงยีนส์สีกินนี่และเป้สะพายสีดำใบใหญ่ แม้เป็นการแต่งตัวแบบปกติทั่วไป แต่กลับดูต่างไปจากหนุ่มสาววัยรุ่นที่เดินกันขวักไขว่ในย่านนี้ นั่นก็คงเป็นเพราะรูปร่างที่ดีได้สัดส่วนของเธอเอง

ไม่นานนัก ดูเหมือนเธอรู้สึกได้ถึงสายตาของผม ใบหน้าด้านข้างที่กำลังแหงนเหม่อมองอยู่เพดานนั้นจึงหันมาทางผม แล้วสีหน้าที่ดูกังวล

ก็กลายเป็นแจ่มใสเปล่งประกายขึ้นมา เธอใช้มือข้างหนึ่งดึงหูฟังออกพร้อม ตะโกนดังลั่น

“พี่”

หญิงสาวร่างผอมบางสูง 175 เซนติเมตรพอๆ กับผม สะบัดผม ดำยาวสลวยขณะเดินเข้ามาใกล้

“ฮิคารุ!?”

แล้วผมก็ต้องตั้งตัวรับน้องสาวผู้วิ่งเข้ามาออกอย่างแรงจนเกือบล้ม

“จู่ๆ ก็โผล่มา มีอะไรหรือเปล่า”

“อะไรกัน ไม่เจอตังนาน น้องสาวผู้น่ารักอุตสาหะมาหาทั้งที่ ทำไม ทำเสียงไม่พอใจแบบนั้นล่ะ”

น้องสาวอายุน้อยกว่าสามปีจื่อปากทำทางอน ขณะถอดรองเท้า คอนเวิร์สหุ้มข้ออยู่บริเวณประตูทางเข้าห้องของผม

ฮิคารุ น้องสาวคนนี้เป็นคนพูดเก่งกว่าผมมาตั้งแต่เด็กแล้ว มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่พี่ชายอย่างผมไม่เคยเถียงชนะเธอเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“ก็แหม มาเวลาเข้าขนาดนี้ทำไมไม่โทร.มาบอกกันก่อน”

ผมบ่นพิมพ์พาลางถอดรองเท้าตัวเองและเข้าไปในห้อง เมื่อเดินเข้าไปถึงห้องนั่งเล่น ก็เดินไปที่ประตูฝั่งติดระเบียงพร้อมเปิดม่านออก ทั้งด้านซ้ายและขวา ขณะกำลังคิดว่าห้องปิดเอาไว้เป็นวันแล้ว อยากเปิดประตูให้ลมไหลเวียนเข้ามาบ้าง จึงยื่นมือออกไปเพื่อปลดล็อก ฮิคารุก็พูดตามหลังผมว่า

“ขอใช้คอมพิวเตอร์หน่อยได้ไหม”

“—ห๊ะ?”

ขณะหันไปมอง ฮิคารุก็เข้าไปนั่งตรงโต๊ะทำงานของผมเรียบร้อย แล้ว และกดสวิทช์เพื่อเปิดใช้งานคอมพิวเตอร์โดยไม่รอคำตอบจากผม

TOUGH Act.6 Light My Fire

“นี่ ฉันยังไม่อนุญาตเลยนะ”

แม้จะรีบเดินเข้าไปยืนข้างๆ แต่อีคารูซึ่งนั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์กลับไม่สนใจฟังอะไรทั้งนั้น เธอพูดขึ้นว่า “ขอพาสเวิร์ดล็อกอินเครื่องด้วย”

“หา?”

“บอกมาเร็วๆ เลย”

เสียงดุตันแถมเร่งทำให้ผมต้องบอกไปอย่างไม่เต็มใจนัก อีคารูพิมพ์พาสเวิร์ดที่บอกไปและรอให้เครื่องเริ่มทำงาน

(จู่ๆ ก็มาหาแต่เข้าไม่บอกล่วงหน้า แถมยังมาขอใช้คอมพิวเตอร์อีก) ผมซึ่งยืนงงโดยไม่เข้าใจคำพูดและการกระทำของน้องสาวแม่แต่น้อย ได้แต่ยืนมองอยู่ข้างหลังและเห็นเธอกำลังเปิดดูอีเมล

“เฮ้ย เต๋ียว”

ผมพยายามห้ามอีคารูซึ่งกำลังเปิดดูเมลของผมโดยไม่ขออนุญาต แต่กลับถูกถามคำถามสวนแทน

“เช็กเมลครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่หรอ”

พอถูกถามจึงหยุดคิด เมื่อคืนนี้ผมนอนค้างที่ห้องฮิปปี้จึงไม่ได้แตะคอมพิวเตอร์มาตั้งแต่ตอนนั้น จำได้ว่าผมเช็กอีเมลครั้งสุดท้ายก็...

“น่าจะตอนเช้าเมื่อวานนี่”

“นั่นแสดงว่ายังไม่ได้เปิดดูสินะ”

อีคารูพิมพ์้ายืดยาวกับตัวเองและเอียงคอหันมาองผม

“ยังไงก็ต้องเช็กดูอยู่แล้วไซ้แหล่ะ งั้นฉันโหลดลงเครื่องไว้เลยนะ”

เสียงพูดที่ไม่ยอมเว้นช่วงให้ได้แย้งกับสีหน้าเอาจริง เป็นอีกครั้งที่ผมต้องยอมแพ้และยอมพยักหน้ารับ ระหว่างนั้นเบราร์เซอร์อีเมลก็ปรากฏขึ้นหน้าจอและเริ่มดาวน์โหลด

ดูเหมือนว่ามีเมลที่แนบไฟล์ขนาดใหญ่มากส่งมา อีคารูใช้ปลายเล็บที่ทำเฟรนช์เนลมาอย่างดีเคาะกับที่รองเมาส์เสียงดังเป็นจังหวะ

มีใครที่ทำงานด้วยกันส่งไฟล์งานเป็นภาพขนาดใหญ่มาหรอ...

ขณะกำลังคิดคาดเดาอยู่นั่นเอง อีเมลก็ถูกดาวน์โหลดเสร็จพอดี ผมไล่
สายตามองรายการอีเมลเข้าใหม่ไปตามลำดับ จนเห็นชื่อ ‘hikaru’ เป็น
ภาษาอังกฤษจึงตะโกนขึ้น

“อ้าว ส่งเมลมาเหรอ”

ไม่มีคำตอบให้กับคำถามนี้ แต่ฮิคารุแบมือยื่นมาทางผม

“ขออีเมลยูเอสบีที่ไม่ได้ใช้หน่อยสิ”

“ยูเอสบีเหรอ”

“เดี๋ยวไปซื้ออันใหม่มาคืนให้หน้า ขอร้องล่ะ”

คำพูดที่เจื่อน้ำเสียงเป็นกังวลตามมาด้วยคำสั่งเร่งให้ “เร็วๆ
หน่อย” ผมจึงขมวดคิ้วบนพมพ์พ่า “...อะไรกันนักหนาอะ” พลังเปิด
ลิ้นชักโต๊ะทำงานออกและพยายามหาของที่ต้องการ

“ไม่รู้ว่าจะมีเผื่อไว้หรือเปล่านะ ฮะ! เจอแล้ว เจอแล้ว”

ฮิคารุรีบคว้ายูเอสบีอันใหม่ยังไม่เคยใช้งานไปจากมือผมและเสียบ
มันเข้ากับพอร์ตคอมพิวเตอร์ จากนั้นก็เลื่อนเมาส์เลือกไฟล์เจ้าปัญหา
ทำการลดขนาดลงเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ แล้วค่อยใส่ลงในยูเอสบีอีกรอบ
พอก็อบบีไฟล์ทั้งหมดเรียบร้อยแล้วก็กลับไฟล์บนคอมพิวเตอร์ทิ้ง และยัง
ลบอีเมลที่ตัวเองส่งมาด้วย

หลังจากจัดการเรื่องทั้งหมดจบลง ฮิคารุก็เก็บยูเอสบีที่ถอดออก
จากคอมพิวเตอร์ใส่ไว้ในกระเป๋าเป้สีดำอย่างมิดชิด มาจนตอนนี้ถึงได้ยิน
เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ขอบคุณนะ ช่วยได้เยอะเลย”

พูดจบก็หมุนเก้าอี้ทำงานมาและส่งยิ้มให้ ผมซึ่งแม้โล่งอกที่เห็น
รอยยิ้มนี้แต่ยังคงค้างคาใจอยู่ จึงยื่นกอดอกและถามกลับไป

“นี่ฮิคารุ มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“.....”

ฮิคารุกลับหลบสายตาและถามกลับมาว่า “นี่”

TOUGH Act.6 Light My Fire

“เรื่องของฉันเอาไว้ก่อนก็ได้ แต่ว่าเมื่อคืนนี้ทำไมพี่ถึงออกมาจากห้องข้างๆ ละ”

คำถามกระแทกใจที่ไม่นึกว่าจะถูกถามทำเอาผมสะอึกไปเล็กน้อย ดูเหมือนว่าหลังจัดการเรื่องด่วนไฟลุกได้แล้ว ความสงสัยที่ถูกเก็บเอาไว้ในซอกเล็กๆ ของสมองจึงถูกดึงออกมาในที่สุด

แน่นอน คำตอบทำนองว่าเมื่อคืนนี้ไปนอนค้างที่ห้องข้างๆ และมีเช็กกับเจ้าของห้องจนเข้าถึงกลับห้องตัวเอง...ต่อให้เอาอะไรมาจ้างปากจนฉีก ผมก็ไม่มีทางตอบออกมาอย่างนั้นได้หรอก

(ต้องการคำตอบที่ไม่น่าสงสัย...จะอธิบายยังไงดีนะ)

ฮิคารุน้องสาวมีหน้าตาสะสวยค่อนข้างไปทางคนญี่ปุ่น ใครๆ พากันชื่นชมว่าเป็นความ “งดงามตามแบบตะวันออก” ต่างจากผมซึ่งเป็นคนเดียวในครอบครัวที่มีรูปพรรณของชาวสลาฟเห็นเด่นชัด ระหว่างที่ผมจ้องมองใบหน้าของฮิคารุอยู่นั้น ภาพความหลังในอดีตเรื่องที่ฮิคารุกับฮิคารุต่างเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตลอด ก็กลับมาปรากฏในความทรงจำอีกครั้ง

(ใช่แล้ว! ...สองคนนี้มาเจอกันที่ไรมีแต่หายนะตลอด)

ทันทีที่นึกขึ้นได้ความดันก็เริ่มพุ่ง เหนือเริ่มซึมออกหน้าผาก

“มะ เมื่อวานนี้...คือ ไปดื่มกับเพื่อนข้างห้อง แล้วคงดื่มหนักไปหน่อย...”

หลังจากอึกอักและคิดอยู่นาน ในที่สุดก็หาคำพูดแก้ตัวได้

“ก็เลย...เผลอหลับไปนะ”

แม้แต่ตัวเองยังรู้สึกได้ถึงควมมีพิรุณ ขณะคิดว่าอาจจะโดนคาดคั้นถามต่อ แต่โชคที่ที่ดูเหมือนฮิคารุจะยอมเชื่อ เพราะเธอพูดเพียงว่า

“หืม...เดี๋ยวนี้พี่รู้จักสมาคมกับเพื่อนบ้านด้วยหรอเนี่ย”

ตามด้วยเสียงตัดพ้อต่อว่า

“แล้วฉันก็เลยต้องมายืนรออยู่นานมาก”

“รออยู่นานมากเธอ มาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“...ตั้งแต่ประมาณตีหนึ่งของเมื่อคืนนี้ พี่บอกว่าคุณไม่ได้บอกก่อน
ใช่ไหม ความจริงฉันโทร.เข้ามาถือือแล้วนะ”

“อ้าว จริงเธอ”

ได้ยินอย่างนั้นจึงเกิดร้อนตัวขึ้นมา

เป็นเพราะเมื่อคืนนี้ผมอยู่กับฮิโตะตลอดทั้งคืน จึงไม่ได้ดูโทรศัพท์เลย

“โทร.เข้ามาถือือก็ไม่รับส่งเมลไปก็ไม่ตอบ ฉันเลยลองมาหาที่ห้อง
ดูก็ไม่อยู่จริงๆ ฉันเลยหาเน็ตคาเฟ่แถวชิบะยะนั่งฆ่าเวลาจนเช้า กะเวลาที่
พี่น่าจะกลับมาแล้วถึงกลับมาที่นี้อีกเมื่อห้านาทีกี่แล้วนะ แต่พี่ก็ยังไม่กลับ
ฉันเลยยืนรออยู่หน้าประตู รู้แบบนี้พี่น่าจะขอกุญแจสำรองเอาไว้”

“แล้วฮิโตะทำไมต้องมาหากกลางดึกด้วยล่ะ ถ้าเป็นเพราะคอม
เสีย แคไปเน็ตคาเฟ่ก็พอแล้วนี่นา”

เป็นคำถามสวนกลับที่ตรงประเด็นแต่ฮิโตะไม่ตอบ เธอตัดสินใจ
นิ่งเงียบกับเรื่องที่ผมอยากรู้ที่สุด เธอลุกจากเก้าอี้และซ่อนตามองผมด้วย
สายตาอดอ้อน

“พี่คะ ฉันขอมานอนค้างที่ห้องพี่สักพักหนึ่งได้ไหม”

“จะมานอนก็ได้แต่ทำไมล่ะ” แม้ผมจะถามหาเหตุผล แต่ฮิโตะก็
เอาแต่ตอบแบบกำกวมซึ่งผิดไปจากนิสัยเช่น “อยากจะเปลี่ยนบรรยากาศ
บ้าง” หรือ “ห้องที่อยู่ตอนนี้ อยู่คนเดียวตอนกลางคืนแล้วรู้สึกโหวงหวง
น่ากลัว”

สุดท้ายก็จบลงด้วยคำพูดปิดประเด็นว่า “พี่ไม่อยากให้ฉันอยู่ด้วย
ขนาดนั้นเลยเธอ”

(แต่ว่า)

เมื่อหนึ่งปีก่อน ตอนที่ฮิโตะย้ายจากบ้านเกิดเขตสูงินามิไปเช่า

TOUGH Act.6 Light My Fire

ห้องในแมนชั่นเก่าย่านคาบูกิโจ เขตชินจูกุ เพราะรู้จักกับเจ้าของห้องและขอเช่าได้ในราคาถูกระหว่างที่เจ้าของไปต่างประเทศ

ตอนนั้นผมคัดค้านและเตือนว่า

“เด็กผู้หญิงมาอยู่คนเดียวในย่านธุรกิจวุ่นวายที่สุดของญี่ปุ่นแบบนี้ มันอันตรายเกินไป”

“อันตราย? คืออะไรเหรอ เมมโมใหม่? อร่อยไหม ที่คาบูกิโจนะมีชีวิตชีวาทุกคนทั้งเมืองเลยนะ ฉันว่ามันน่าตื่นเต้นสุดๆ ไปเลยละ”

ทั้งที่ตอนนั้นเสียงอ้ำงั้นอ้ำงี้ไม่ยอมฟังแท้ๆ

แล้วเกิดมากลับคำพูดเอาตอนนี้ว่า ‘รู้สึกโหวงเหวงน่ากลัว’ ช่างฟังดูไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย

(แต่ฮิคารุก็ก็นิสัยแปลกไปจากคนอื่นมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นะ)

สำหรับสาวโสดวัย 24 ปี ถ้าจะออกไปอาศัยคนเดียวข้างนอกเป็นครั้งแรก นอกจากดูเรื่องค่าเช่าว่าพอจะจ่ายไหวหรือไม่แล้ว ปกติก็น่าจะเลือกย่านในฝันอย่างคิจิโจจิ จิยูกะโอะกะ ไม่ก็นากาเมะงุระไมไซหรือ

แต่ฮิคารุกกลับเลือก ‘ชินจูกุคาบูกิโจ’ ที่ทุกคนรู้ดีว่าเป็นย่านอันตราย ผมจึงคิดว่าน้องสาวตัวเองเป็นคนแปลกจริงๆ นั่นแหละ

และสาเหตุที่เป็นอย่างนั้นก็คงมาจากการเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมที่เติบโตมาด้วย—

ช่วงที่ฮิคารุอายุ 9 ถึง 15 ปี พ่อแม่ของผมย้ายไปทำงานที่อเมริกา และพาเธอไปด้วย ฮิคารุจึงใช้ชีวิตวัยเด็กอยู่ที่นินยอร์ค

ส่วนผมที่ตอนนั้นอายุ 12 ปี เพราะได้เข้าโรงเรียนประจำที่พ่อเคยเรียนเมื่อสมัยเป็นวัยรุ่น จึงเหลือผมอยู่ญี่ปุ่นเพียงคนเดียว พ่อเคยบอกผมว่ารักและเคารพผู้อำนวยการโรงเรียนซึ่งเคยเป็นครูของพ่ออย่างมาก และตั้งใจเอาไว้ว่าถ้ามีลูกชายจะต้องพามาเข้าเรียนโรงเรียนเก่าของตนเองให้ได้ ...เหมือนโชคชะตาถากถางแก่งที่ความตั้งใจอันแรงกล้าของพ่อทำให้ชีวิตวัยรุ่นของผมตลอดหกปี ต้องอยู่ในโรงเรียนประจำชายล้วน เอละ

ตอนนี้ทั้งเรื่องของผมเอาไว้เท่านี้ก่อน

เขาเป็นว่าฮิคารุน้องสาวของผมไปใช้ชีวิตใน ‘นิวยอร์กเมืองที่ไม่เคยหลับใหล’ เป็นเวลาหกปี และกลับมาญี่ปุ่นพร้อมพลังความดีอีร้นเดิมที่เพิ่มขึ้น แถมด้วยนิสสัยนักสู้พร้อมวิวาท

แม้เข้าเรียนชั้นมัธยมปลายจนจบมหาวิทยาลัย แต่ก็ไม่ได้เข้าทำงานที่ไหน ดูเหมือนว่าเคยสมัครงานกับสื่อมวลชนหลายสำนักและได้การตอบรับเข้าทำงาน แต่ฮิคารุกลับบอกว่าช่วงที่เป็นนักศึกษาฝึกงานทำให้รู้ตัวว่าตนเองไม่เหมาะกับการเป็นพนักงานประจำ จึงเลือกทำงานฟรีแลนซ์ในที่สุด

ตอนนี้ฮิคารุทำงานหาเลี้ยงตัวด้วยการเป็นนางแบบและตั้งใจจะเป็นนักข่าวคอลัมน์นิสต์ให้ได้ เธอใช้เงินตัวเองเพื่อหาข้อมูลมาทำข่าว แล้วรวบรวมข้อมูลที่ได้เขียนลงในเว็บไซต์ที่อ่านได้ทางอินเทอร์เน็ต — เธอบอกผมว่าอย่างนั้น

พี่น้องต่างเลือกทำงานฟรีแลนซ์เหมือนกันทั้งสองคนแบบนี้ ต้องบอกว่าช่างสมกับที่มีสายเลือดเดียวกันเสียจริงๆ พ่อของผมเองก็เป็นศิลปินวาดภาพสมัยใหม่ ส่วนแม่เคยทำงานเป็นภัณฑารักษ์ในพิพิธภัณฑสถานศิลปะสมัยใหม่ (MoMA) ที่นิวยอร์ก และปัจจุบันยังเป็นสมาชิกผู้ดูแลงานศิลปะให้กับพิพิธภัณฑสถานศิลปะในญี่ปุ่นด้วย (มีใครเคยบอกว่าฮิคารุมีนิสัยแบบผู้หญิงทำงานเก่งเหมือนแม่ ส่วนผมมีนิสัยแบบศิลปินเหมือนพ่อ)

คนที่เติบโตมาในสังคมฝรั่งซึ่งให้ความสำคัญกับปัจเจกบุคคลมีความมั่นใจในตัวเองสูง เมื่อเทียบกับหญิงสาวอายุเท่ากันแล้ว ฮิคารุเป็นตัวของตัวเอง กล้าพูดชัดเจนมากกว่าคนอื่น และไม่ยอมลงให้ใครง่าย ๆ อีกทั้งยังมีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่าผมซึ่งมักโอบอวนไปตามบรรยากาตเสมอ

สำหรับน้องสาวที่มีนิสัยเอาจริงเอาจังขนาดนั้น ทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าสิ่งที่ฮิคารุกำลังทำอยู่ตอนนี้เป็นเรื่องผิดวิสัย ระหว่างที่คุยกันก็ดูจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว มองอีกทีก็นั่งซึมเหมือนกำลังคิดไม่ตก...

TOUGH Act.6 Light My Fire

ใบหน้าฉายแวววิตกกังวลของฮิคารุทำให้รู้สึกเป็นห่วงอย่างบอกไม่ถูก หลังจากนั้นผมลองถามเรื่องอีเมลเจ้าปัญหานั้นอีกหลายครั้ง ฮิคารุก็เอาแต่พูดกลบเกลื่อนทุกครั้ง

เห็นชัดเจนว่าเธอปิดบังปัญหาบางอย่างเอาไว้และไม่ยอมเปิดใจพูดออกมา ดูเหมือนว่าเธอไม่คิดจะพูดถึงปัญหานั้นให้พี่ชายอย่างผมรู้

ฮิคารุเป็นคนที่ถ้าตัวเองตั้งใจอะไรไว้แล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องทำตามความตั้งใจนั้นจนสำเร็จให้ได้— ผมเข้าใจความแน่วแน่ของน้องสาวดี ดังนั้นแม้จะรู้สึกผิดปกติแต่ก็ทำได้เพียงยอมรับสภาพนี้ไปก่อนเท่านั้น

ในเมื่อเจ้าตัวบอกไม่อยากกลับจะไล่ให้กลับไปก็คงไม่ได้

และใจจริงของผมเอง อยากให้เธอย้ายออกจากแมนชั่นที่คาบุกิโจนั้นไปเลยเสียด้วยซ้ำ

สุดท้ายวันนั้นผมจึงนั่งทำงานที่โต๊ะ โดยมีฮิคารุนั่งๆ นอนๆ อ่านหนังสือพร้อมใช้แท็บเล็ตที่เอามาด้วยบนโซฟาด้านหลังทั้งวัน พอถึงเวลาค่ำจึงลุกขึ้นและถามผมว่า “ไม่หิวหรือ” เป็นเพราะตอนกลางวันเจ้าตัวบอกว่า “ไม่อยากอาหาร” ผมจึงกินขนมปังคนเดียวเป็นมือเพียง

“วันนี้เห็นพี่กินขนมปังตอนเที่ยง ปกติคงไปกินข้างนอกไม่ก็สั่งมากิน ไม่ได้กินอาหารที่มีประโยชน์เท่าไรใช่ไหม แม้ก็บอกว่าเป็นห่วงเหมือนกัน แต่ตั้งแต่วันนี้ไปอีกหลายวัน ฉันจะเป็นคนทำงานบ้านทุกอย่าง แลกกับค่าน้ำค่าไฟที่มาพักที่นี่ก็แล้วกันนะ รอกินของอร่อยที่ทำจากมือนี้ได้เลย”

“อา...ฮือ”

ได้ยินเสียงร่ำร้องอยากทำด้วยความเต็มใจแบบนั้น ผมจึงลำบากใจไม่อยากบอกความจริงว่าผมมีเซฟส่วนตัวที่อาสาทำอาหารให้กินมาตลอด—แกมเซฟคนนั้นยังเป็นผู้ชายที่เธอเกลียดแค้นจะเกลียดอีก...พูดออกไปไม่ได้เด็ดขาด

(ใช่แล้ว ยังเหลือปัญหาที่ยังต้องเคลียร์)

รู้สึกวงเวียนเหมือนจะเป็นลมขึ้นมาให้ได้

ออกจะเป็นเรื่องน่าอายสำหรับผมอยู่เล็กน้อย นั่นคือฮิคารุค่อนข้างติดพี่ชายมากเป็นพิเศษ แต่แปลกตรงที่มันไม่ใช่ความรู้สึกห่วง เพราะผมเป็น ‘พี่ชายที่น่าภูมิใจและน่ารักที่สุด’ เลยสักนิด...

หลังจากครอบครัวกลับจากนิวยอร์กมาอยู่ญี่ปุ่น เป็นเวลาเดียวกับที่ผมเรียนจบชั้นมัธยมปลายพอดี ผมกับฮิคารุจึงมีเวลาอยู่บ้านเดียวกันเป็นเวลาสองปีก่อนผมย้ายออกมาอยู่คนเดียว

ช่วงเวลาเจ็ดปีที่ฮิคารุอยู่บ้านในเขตสุจินามิ เธอทำงานบ้านแทนแม่ซึ่งทำงานประจำจนแทบไม่เหลือเวลา ตั้งแต่ทำอาหารไปจนถึงงานบ้าน จิปาถะ เป็นคนที่ช่วยดูแลผมกับพ่ออย่างดี เรื่องนี้ทำให้ผมรู้สึกขอบคุณน้องสาวคนนี้มาก...แต่บางครั้งก็ต้องเจ็บใจเพราะฮิคารุมักเตือนพี่ชายสมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัยด้วยสีหน้าจริงจังว่า “ห้ามตามผู้ชายท่าทางน่าสงสัยไปได้ขาดนะ”

“พี่หน้าตาน่ารักเกินไป ฉันล่ะเป็นห่วงเหลือเกิน ถ้ามีปัญหาอะไรต้องรีบบอกฉันนะ เข้าใจใช่ไหม”

...ดูเหมือนว่าสำหรับฮิคารุ ตัวตนของผมน่าจะคล้ายกับ ‘สัตว์เลี้ยงที่ต้องเอาใจใส่มากเป็นพิเศษ และเพราะต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษถึงได้น่ารัก’ ซึ่งความรู้สึกอยากปกป้องของเธอบังเอิญไปใกล้เคียงกับ ‘ผู้ชายคนนั้น’ ผู้ชายที่ถูกเรียกฉายาว่า ‘เทพผู้พิทักษ์ชินอิง’ สมัยเรียนมัธยมต้นและปลาย—

“อะไรเนี่ย มีของทำอาหารเต็มตู้เยอะแยะเลยนี่นา”

เสียงดังจากห้องครัวทำให้ผมละสายตาจากจอคอมพิวเตอร์ และหมุนเก้าอี้หันหน้าไปทางห้องครัว เห็นฮิคารุกำลังก้มลงมองช่องเก็บผักในตู้เย็น

TOUGH Act.6 Light My Fire

“มีผักสดตามฤดูเต็มไปหมดเลย! หน่อไม้ฝรั่ง กระเจี๊ยบเขียว ถั่วแระ มะเขือเทศ ถั่วลันเตา มันฝรั่งออกใหม่แล้วก็พริกญี่ปุ่นด้วย...ผักแต่ละอย่างสดอยู่แล้วแต่ยังมีวิธีการเก็บรักษาอย่างดี อย่างเอากระดาษหหนังสือพิมพ์มาห่อมันฝรั่ง ส่วนหน่อไม้ฝรั่งก็เอาปลายตั้งขึ้นด้วย นี่เกิดอะไรขึ้นกับพี่เหรอ”

ฮิคารุพูดด้วยน้ำเสียงแปลกใจ จากนั้นก็เปิดประตูช่องแช่แข็งออก “อู๊ย! น่าตกใจ คราวก่อนที่มาฉันยังเห็นมีแต่พิชซ่าแช่แข็ง ตอนนี้มีของสดแช่แข็งอยู่ด้วยแฮะ เนื้อก็แบ่งเป็นส่วนๆ ให้เอาออกมาใช้ง่าย ส่วนปลา ก็มีฟิล์มใสพันไว้แยกเป็นตัว เป็นความพัฒนาที่ก้าวไกลมาก! ถ้าตั้งใจจริงพี่ก็ทำได้นี่นา”

คำชมของน้องสาวทำให้นั่งเฉยต่อไปไม่ได้ ผมรีบลุกขึ้นเดินไปที่ห้องครัว ฮิคารุกำลังชะงักหน้าเข้าไปปะทะกับไอเย็นของช่องแช่แข็งเพื่อสำรวจทุกซอกทุกมุม

“เอ๋? ...เดี๋ยวนะ แกงกะหรี่ที่แบ่งไว้เป็นส่วนๆ สำหรับหนึ่งมือนี้ไม่ใช่แกงใสของสำเร็จรูปที่ขายทั่วไปใช่ไหม”

“อ๊ะ นั่นนะ”

ฮิคารุหันมามองผมขณะที่ถือถุงแช่แข็งในมือ

“ทำเองเหรอ พี่ลงมือทำเองเหรอ”

“เปล่า...คือว่ามันมีที่มา...เอ่อ...”

ยังคิดว่าต้องหาข้ออ้างที่สมเหตุสมผลก็ยังไม่ออก ได้แต่ขยับปากพูดแต่ไม่มีเสียงออกมา แล้วฮิคารุก็จ้องมองมาที่ผมตรงๆ พร้อมกับหรี่ตาเรียวยาวคู่นั้น

ทันทีที่หลบตาลงเพราะทนกับสายตาค้นหาความจริงไม่ได้ เสียงต่ำๆ ของฮิคารุก็ดังขึ้น

“หรือว่าพี่มีแฟนแล้วใช่ไหม”

“ฟง แฟนอะไร?”

ผมร้องปฏิเสธเสียงหลง รีบส่ายหน้ารัวทันที

“มะ ไม่ใช่...”

แฟนอะไรกัน— โน โน โน กับฮิโบริมันไม่ใช่เนื้อ! ผมรัวด้วยภาษา
แปร่งๆ ก็ผมกับฮิโบริไม่ได้คบกันเป็นแฟนซะหน่อย จริงอยู่ที่เรามีความ
สัมพันธ์กันทางร่างกายแล้ว— แต่จะให้เรียกว่าเป็นแฟนก็คงจะ...

ระหว่างที่วุ่นและสับสนอยู่คนเดียววนั้น ฮิคารุกิยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“ไม่ใช่เหรอ ที่จริงฉันสงสัยมาตั้งแต่เมื่อครั้งปีก่อนแล้วละ แล้วพอ
มาเจอวันนี้ก็ดูเปลี่ยนไปมาก”

“เปลี่ยน? ฉันนะเหรอ”

“ใช่ เราคุยกันทางโทรศัพท์บ้างแต่ไม่ได้เจอหน้ากันมาตั้ง
สามเดือนใช่ไหมล่ะ ตอนนี้นั้นคิดว่าที่ดูสวยขึ้น”

ถูกน้องสาวแท้ๆ ชมด้วยสีหน้าจริงใจอย่างที่สุดจนผมต้องอ้าปากค้าง
“สวย?”

“พี่เป็นคนหน้าตาน่ารักมาตั้งแต่เด็กแล้ว แต่คราวนี้...มัน
ไม่เหมือนเมื่อก่อนนะ”

ฮิคารุกิซึ่งพูดด้วยน้ำเสียงมีเลศนัย กำลังจ้องมองผมตรงๆ ไม่วางตา

“อย่างสีหน้าท่าทางในบางครั้งกับแววตามันไม่เหมือนเดิมนะ
แวบแรกตอนที่เจอกันเมื่อเช้า พี่ดูเป็นคนละคนจนฉันนึกว่าตกผิดคนแล้ว
ฉันเห็นออราสีชมพูเปล่งประกายออกมาทั้งตัวเลย ว่ากันว่าผู้หญิงที่มี
ความรักจะสวยขึ้น ฉันเลยคิดว่าผู้ชายจะมีเรื่องแบบนี้เหมือนกันไหมนะ”

“หยุดเลย...แค่คิดก็คลื่นไส้ละ”

ผมปรามน้องสาว แต่ชนักติดหลังที่ทำมามีมากเกินไป จน
ทำให้ใบหน้าร้อนผ่าวและหัวใจเต้นรัวแรงจนเกือบคุมสติเอาไว้ไม่อยู่

ออราสีชมพู— เหนอ หมายความว่าสัมพันธ์สวาทารมณ์รักที่ทำ
ประจำนั้นกำลังปรากฏออกมาให้คนอื่นเห็นแล้วใช่ไหม

ทั้งมีอะไรกันในห้องอาบน้ำ ทั้งลืมหูลืมตาตื่นในอ้อมอกของผู้ชายที่
เปลือยเปล่า...สัมพันธ์สวาทที่ต้องแอบซ่อนพวกนั้นกำลังแสดงออกมา

TOUGH Act.6 Light My Fire

ชัดเจนจนน้องสาวของผมรู้สึกได้สินะ

(...แย่งที่สุด)

ที่ว่า หากจะให้อธิบายถึงความสัมพันธ์กับฮิโตะให้ชัดเจนในตอนนี้นะก็ ทั้งที่เป็นเพื่อนแต่กลับมีความสัมพันธ์ทางกายต่อกัน —คงบอกได้ว่าเราเป็นแค่ ‘เซ็กซ์เฟรนด์’ เท่านั้น...

พอนิยามเรียกให้ชัดเจนอีกครั้งในใจ ก็เกิดความรู้สึกสั่นไหวรุนแรงจนอยากกรีดร้อง

(ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่)

ฮิคารุวางมือลงบนไหล่ของผมซึ่งรีบก้มหน้าลงเพราะไม่อยากจะเห็นใบหน้าแดงก่ำ พุดปลอบใจว่า

“พี่ ฉันไม่ได้จะต่อว่าอะไรนะ ก็แหม ถ้าบอกว่าอยู่คนเดียวไม่เหงาคงเป็นเรื่องโกหก...ถ้าพี่มีความสุขก็ไม่ใช่เรื่องที่ฉันจะต้องจู้จี้จ้านพุดมากอะไร —ดูท่าทางแฟนพี่คงเป็นผู้หญิงที่ทำอาหารเก่งแล้วก็ใส่ใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ถ้าเป็นแบบนี้ฉันก็วางใจให้มาดูแลพี่ได้”

ได้ยินคำพูดเจื่อน้ำเสียงอ่อนโยนเต็มไปด้วยความหวังดีนั้นแล้ว ทำให้ความรู้สึกผิดค่อยๆ ก่อตัวขึ้นจนเต็มจิตใจ ผมเงยหน้าขึ้นมองตาน้องสาว ขณะจ้องดวงตาดำใสเป็นประกายอยู่นั้น ผมอยากจะ ‘สารภาพออกไปให้หมด’

“...ฮิคารุ”

มันไม่ใช่อย่างนั้นเลย คนที่ทำอาหารให้กินเป็นคนที่เขาใส่ใจเรื่องเล็กน้อย แถมยังทำอาหารเก่งอย่างที่ว่ามา แต่คนคนนั้นไม่ใช่ ‘เธอ’ เป็น ‘เขา’ ต่างหาก...ขณะกำลังจะสารภาพออกไปแบบนี้ เสียงกริ่งที่หน้าประตูก็ดังขึ้นเสียก่อน

“ดูเหมือนว่ามีคนมาหานะ”

ฮิคารุพึมพำเบาๆ พร้อมหันหลังเดินออกไปที่ห้องนั่งเล่น ผมมองตามหลังน้องสาวพลางถอนหายใจยาวด้วยความโล่งใจ เกือบพลาดไปแล้วเกือบคายความลับที่เก็บซ่อนเอาไว้ออกมาทั้งหมดแล้ว ไม่รู้ว่าใครกันที่มา

กดกริ่งเรียก แต่ก็ต้องขอขอบคุณที่ช่วยผมเอาไว้

หลังจากโล่งใจได้ไม่นาน ผมจึงรู้สึกตัวและหันกลับไปมองนาฬิกา
ที่ติดตรงผนังห้อง เวลาหนึ่งทุ่มครึ่ง!?

(แว๊ก! ตายแล้ว!)

“ฮิคารุ รอดเดียว”

ผมตะโกนลั่นและรีบเปิดประตูชั้นในที่กั้นห้องนั่งเล่นออก ภาพที่
ผมเห็นตอนนั้นคือฮิคารุกับผู้มาเยือนกำลังยืนประจันหน้ากัน

ถ้าให้วาดภาพบรรยากาศตอนนั้นออกมาเป็นมังงะ ก็คงมีเสียง
เอฟเฟ็กต์ตัวใหญ่เป็นฉากหลังแสดงถึงความเคร่งเครียดและเงียบงัน

(...ไม่ทันจนได้)

แทบจะเป็นเวลาเดียวกันกับที่ผมเงยหน้าขึ้นมองเพดาน เสียงแหบ
แกมคำรามในคอของฮิคารุก็ดังขึ้นทำลายความเงียบ

“ทำไม...”

เธอขึ้นเสียงหลังจากหายใจเข้าลึกๆ

“ทำไมนายถึงมาที่นี่ได้ล่ะ”

ส่วนฮิบิกิจิทำหน้าที่ต่าบั้งตั้ง ก็มลงมองฮิคารุด้วยสายตาเย็นชา

“นั่นทางฉันต้องถามเธอต่างหาก”

ทันใดนั้นระฆังเริ่มยกที่เงียบมาลิบกว่าปีก็ดังกังวานขึ้นอีกครั้ง
พร้อมกับการจ้องตาเขม่นกันอย่างเอาเป็นเอาตายของศัตรูคู่อาฆาต

2

“อะไรของนาย น้องสาวมาหาพี่ชายที่ห้องไม่ได้หรือไง”

หลังจากระฆังเริ่มการต่อสู้ดัง ฮิคารุเริ่มด้วยการแย็บหมัดใส่โดย
ไม่รั้งรอ

TOUGH Act.6 Light My Fire

“ฉันก็แค่แวะมาหาเพื่อนที่ห้องหลังเลิกงาน”

ฮิบิชิในชุดสูททำงาน คลายปมเนกไทซึ่งไม่เหลือทรงเพราะ
ตราครุฑงานหนักมาทั้งวันให้หลวม พลังโตกลับด้วยท่าที่ไม่แยแส ท่าที่
ของเขาทำให้ฮิคารุระเบิดอารมณ์ออกมา

“เพื่อนเหรือ ใครเป็นเพื่อนนาย!? พี่บอกว่าเลิกคบกับนายคนนี่ไป
แล้วตั้งแต่สมัยอยู่ม.ปลายไซ้ใหม่ พี่เคยบอกอย่างนั้นไซ้ใหม่”

น้องสาวซีไปทีอกของฮิบิชิ พลังหันใบหน้าโกรธจัดน่ากลัวเหมือน
ปีศาจมามองผม ผมรู้สึกหวาดกลัวแข่งขาสันและถอยออกห่าง

“แล้วทำไมนายคนนี่ถึงมาที่ห้องพี่ได้ล่ะ”

“อ่า...เอ่อ คือว่า”

ฮิคารุก้าวขายาวมายืนตรงหน้าผมซึ่งกำลังอ้าอึ้งอย่างรวดเร็ว
จนอยู่ในระยะประชิด พร้อมกับรัวคำถามใส่เพื่อค้นเอาคำตอบ

“มันยังงัยกันแน่ ไหนว่าตัดขาดกันไปแล้วไง?”

“ฮิคารุ คือว่า...มันมีเหตุผลที่ต้องเลิกกันยาวเลย...”

ฮิคารุขมวดคิ้ว “...อย่าบอกนะว่า”

เธอลดระดับเสียงลง ส่งสายตามองไปยังผู้ชายตัวใหญ่ซึ่งกำลัง
ยืนขวางทางเดินเข้าห้องตั้งแต่หัวจรดเท้า

“พี่โดนข่มขู่รีดเงินสินะ ไซ้ใหม่ ดูแล้วฉันคิดได้แค่นี้แหละ เห็น
ท่าทางเป็นนักเลงมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว...เป็น ‘ประเภทนั้น’ จริงๆ สินะ”

“ที่ว่า ‘ประเภทนั้น’ นี่คือ?”

“ก็ดูออร์ว่าความป่าเถื่อนลึกลับคลั่งไปหมด...ออร์ว่าแบบนี้
ฉันเห็นจากคาบูกิโจจนชินแล้ว แค่มองก็รู้่น่า —แต่พี่ไม่ต้องกลัวแล้วนะ
เดี๋ยวฉันจะช่วยปกป้องพี่เอง”

“ฮิคารุ?”

“ห้ามยอมก้มหัวให้พวกยากูซ่าแบบนี้เด็ดขาดเลยนะ”

“...เอ่อ คือ”

ผมยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูก ได้แต่มองน้องสาวซึ่งทำหน้าตาตุตันกับ

ฮิบิชิที่ยืนอยู่ข้างหลัง ผู้ชายที่โดนกล่าวหาให้เป็นยาภูเขาเอามือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋าทางเกงและยื่นหน้าบึ้ง ผมเองก็คิดว่าเขามองดูเป็น ‘คนประเภทนั้น’ จริงๆ นั่นแหละ...แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาให้คิดเห็นด้วยอะไรทั้งนั้น

“เอ่อ ฮิคารุ...คือว่า ฮิบิชิไม่ได้เป็นยาภูเขาหรอกนะ แล้วฉันก็ไม่ได้โดนขู่เอาเงินด้วย”

“ไม่ใช่เธอ” พอได้ยินผมปฏิเสธ ฮิคารุก็ทำหน้าน่าวิตถวมวดอีก

“หืม...ฉันจะยอมเชื่อก็ได้ว่าไม่ใช่ยาภูเขา แต่เวลาผ่านไปนานแล้วทำไมนายคนนี่ถึงต้องแฉหาพี่ที่ห้องอย่างกับคนสนิทสนมกันแบบนี้ล่ะ”

“สนิทเป็นธรรมดาของคนบ้านใกล้เรือนเคียงไง”

เสียงทู่ต่าของผู้ชายตัวสูง ทำให้ใบหน้าของฮิคารุแสดงความขุ่นเคืองยิ่งขึ้น

(เฮ้อ...เจ้าบ้าเอ๊ย)

ผมส่งสายตามองแรงใส่ผู้ชายที่ยืนตรงหน้าประตู ผู้ซึ่งเพิ่งพูดให้สถานการณ์เลวร้ายลงไปอีก ฮิคารุที่ได้ยินคำว่า ‘บ้านใกล้เรือนเคียง’ ก็รีบกระซอกแซกทั้งสองข้างของผม

“นี่หมายความว่านายคนนี้อยู่ห้องข้างๆ นี่หรือ!?”

คงเป็นเพราะอารมณ์เดือดจัด ฮิคารุจึงเขย่าแขนผมอย่างแรงจนเจ็บ และแทบไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นแรงผู้หญิง

“เออ เข้าใจแล้ว จะอธิบายให้ฟังเดี๋ยวนี้แหละ นะ...ปล่อยแขนได้แล้ว”

ฮิคารุยอมปล่อยแขนทั้งที่ยังทำหน้าตาบึ้งตึง ผมจึงพูดตามมาว่า “ยืนตรงนี่ก่อนนะ” และเดินผ่านตัวน้องสาวเข้าไปใกล้ฮิบิชิ พร้อมกระซิบเบาๆ กับผู้ชายตัวใหญ่ซึ่งกำลังยืนงงกับท่าที่ที่เคยเห็นผมทำมาก่อน

“วันนี้...ไม่ค่อยสะดวกเท่าไร”

ฮิบิชิบ้วนไปไปทางฮิคารุที่กำลังจ้องมองมาทางนี้

“จะอยู่ถึงเมื่อไหร่กัน”

จากใจสำนักพิมพ์

ในที่สุดซีรีส์ TOUGH ชุดนี้ ก็เดินทางมาถึงเล่มที่สี่แล้ว สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างตัวเอกทั้งสองคือ ซินโงและฮิบิชิ หากเล่ม 3 Borderline คือการตัดสินใจก้าวข้ามเส้นแบ่งของการเป็นเพื่อน มาถึง Light My Fire เล่มนี้ก็เรียกได้ว่าเป็นการจุดประกายไฟให้สว่างไสวในความรู้สึกของคนทั้งคู่

ดูเหมือนว่าความสัมพันธ์ของซินโงและฮิบิชิ กำลังพัฒนาไปได้ด้วยดี แต่ความจริงแล้วยังมีปัญหาอีกมากมายที่รอได้รับการเปิดเผยและสะสางเสียก่อน โดยเฉพาะสาเหตุของการทำร้ายจิตใจ จนถึงขั้นขาดการติดต่อไปถึงแปดปี แต่กลับกลายเป็นว่าเบื้องหลังของเรื่องนี้กลับผูกโยงคนทั้งสองเข้าไว้ด้วยกันอย่างน่าประหลาด รวากับทั้งคู่ถูกกำหนดไว้แล้วว่าต้องมีโชคชะตาที่เกี่ยวข้องกัน

ในเล่ม 4 นี้ มีการเปิดตัวละครใหม่ที่สำคัญอีกสองตัว เพื่อคลายปมสำคัญหลายเรื่อง พร้อมๆ กันนั้นก็ขมวดเป็นปมใหญ่ที่จะนำไปสู่บทสรุปอันน่าตื่นตะลึงในเล่ม 5 ซึ่งเป็นเล่มสุดท้าย สำหรับผู้อ่านที่ติดตามซีรีส์นี้มาตลอด ต้องบอกว่าห้ามพลาดเด็ดขาดสำหรับ TOUGH สองเล่มนี้นะคะ

แล้วมาเฝ้าดูบทสรุปความรักที่ผ่านการต่อสู้ ฝ่าฟัน ให้อภัย และเข้าใจของพวกเขาทั้งสองคนไปพร้อมกัน

ด้วยรักจากไวโอเล็ต

เคารพความต่างบนเส้นทางรักของทุกคน

จากใจนักแปล

TOUGH 4 Light My Fire เล่มนี้ ความรักของทั้งสองคนมีความคืบหน้าไปมาก จาก TOUGH 3 Borderline ที่ทั้งชินใจและฮิโบริคิดัดสินใจเดินข้ามเส้นแบ่งที่ตัวเองสร้างขึ้น เล่ม 4 ที่มีสร้อยต่อว่า Light My Fire ก็สมชื่อค่ะ จุดไฟรักให้ลุกโชนจริงๆ นึกถึงตอนเล่มแรกๆ ที่ยังไม่รู้ว่าทั้งชินใจและฮิโบริคิดึงกับอีกฝ่ายกันแน่ มาถึงเล่มนี้เรียกได้ว่า อาจารย์เปิดใจของทั้งชินใจและฮิโบริให้เราได้เข้าใจความรู้สึกของทั้งสองคนจนหมดเปลือกเลย

นอกจากเรื่องความรักแล้ว ยังมีคดีที่เป็นปมปริศนาของ TOUGH ด้วย นั่นคือคดีการตายของพี่ชายฮิโบริที่เป็นตำรวจและเสียชีวิตในหน้าที่

และเป็นเหตุให้น้องชายอย่างฮิโบริต้องละทิ้งความฝันของตัวเองมาเป็นตำรวจเพื่อสืบคดีของพี่อย่างลับๆ ซึ่งเล่มนี้เราจะยังไม่รู้อะไรมากนัก นอกจากสาเหตุการตายของพี่ชายและปมของตัวฮิโบริเอง แต่ TOUGH 5 Hot Target ซึ่งเป็นเล่มจบของซีรีส์นี้ จะคลี่คลายทุกปมปัญหาแน่นอนค่ะ

อันที่จริงแล้วการใช้กำลังทำร้ายจิตใจกันเป็นเรื่องที่ไม่น่าให้อภัยเลย แต่ทุกคนต่างมีเหตุผลและปมปัญหาของตัวเอง แน่หนอนว่ามันไม่สามารถเอามาเป็นข้ออ้างในการทำผิดได้ แต่หากทำผิดแล้วสำนึกผิดและขอโทษจากใจจริง เขาก็สมควรได้รับโอกาสให้กลับตัวอีกครั้ง

‘หากคุณให้โอกาสใครสักคน คุณคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ’

เป็นคำพูดในหนังสือนี้เลยสักเรื่องที่เคยดูและชอบมันมาก

หากชินใจยอมให้อภัย ฮิโบริก็ยอมสมควรได้รับโอกาสนั้น

Neco Maid

สิงหาคม 2023

แนะนำผู้แต่ง

คาโอรุ อิวาโมโตะ (Kaoru Iwamoto) เป็นนักเขียนแนว Boy's Love ที่โด่งดังของญี่ปุ่น เกิดที่โตเกียว กรุ๊ปเลือด O มีผลงานเดบิวต์เรื่องแรกคือ TOUGH! ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกกับสำนักพิมพ์ BiBLOS ในปี 1998

ผลงานเรื่อง TOUGH! เป็นซีรีส์ทั้งหมด 7 เล่ม ก่อนที่สำนักพิมพ์ BiBLOS จะปิดตัวลง หลังจากนั้นทางสำนักพิมพ์ Libre ได้นำมาปรับเปลี่ยนปกและพิมพ์ซ้ำออกใหม่อีกครั้ง เริ่มจาก TOUGH 1 Troublemaker และ TOUGH 2 Valentine Kids เมื่อเดือนกรกฎาคม ปี 2016

ผลงานซีรีส์ที่ได้รับความนิยมถึงกับออกฉบับคอมมิคคูปกันไปด้วย อย่าง YEBISU Celebrities และ ซีรีส์ Hatsujou ก็เป็นผลงานที่ได้รับความนิยมอย่างล้นหลามของ อ.คาโอรุ อิวาโมโตะ

แฟน ๆ สามารถติดตามผลงานของอาจารย์อิวาโมโตะได้ที่บัญชีทวิตเตอร์ @kaoruiwamoto

แนะนำนักวาดภาพประกอบ

บอสโก ทาคาซากิ (Bosco Takasaki) นักวาดการ์ตูนแนว Boy's Love ยอดนิยม เกิดที่จังหวัดโตเกียว กรู๊ปเลือด O มีผลงานทั้งวาดหน้าปกนิยายและคอมมิคของตัวเองดังหลายเรื่อง นอกจากซีรีส์ TOUGH แล้ว ผลงานที่รับผิดชอบวาดปกอย่างซีรีส์ Goukantou (ผู้แต่ง : Suzuki Ami /สนพ.Libre) ก็ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากเช่นกัน นอกจากนี้ก็ยังมีผลงานคอมมิคอื่นๆ ที่น่าติดตามอีกมากมาย

แฟนๆ สามารถติดตามผลงานของ อ.บอสโก ทาคาซากิ ได้ที่ ทวิตเตอร์ @bosh_bosco และอินสตาแกรม bosco_takasaki

ทว

TOUGH: 4
Light My Fire

คาโอรุ อิวาโมโตะ เขียน
บอสโก ทาคาซากิ ภาพ
Neco Maid แปล

© Kaoru Iwamoto 2016
Originally published in Japan in 2016 by Libre Inc.
Thai translation rights arranged with Libre Inc.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2566
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์วายโอเล็ท บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0526-7

อิวาโมโตะ, คาโอรุ.

Tough 4 : Light My Fire.-- กรุงเทพฯ : บุ๊ค ไทม์, 2566.
256 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เนโกะเหมด, ผู้แปล.
- II. บอสโก, ทาคาซากิ, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0526-7

ผู้จัดการสำนักพิมพ์
ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการพิเศษ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ประสานงานลิขสิทธิ์

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวษระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

Kantie Takahashi

Myorenji

Bussara R. วลัยรัก ชัยวงษ์

รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

บ.ชววงศ์

Makoto Shigeno

ชวิน เฉลิมชัยกิจ อัครคณัฐ ชูมนุม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

สำนักพิมพ์วายโอเล็ท บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621 0 2415 6507

Tough 5
Hot Target

โปรดติดตามเรื่องราวตอนต่อไป
นายตำรวจซีโมโ

X

หนุ่มหน้าสวยที่ต้องเจอความซวยซ้ำซ้อน
คู่รักคู่แค้นที่ตัดยังงี้ก็ไม่ขาด
แล้วความรักของทั้งคู่จะมีความคืบหน้าขึ้นบ้างไหมนะ!

ซีรีส์ TOUGH 1 - 5
วางขายแล้ววันนี้

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ทว

TOUGH: 4
Light My Fire

เป็นเพื่อนกันแท้ๆ แต่มีสัมพันธ์ทางร่างกายกันไปซะแล้ว...

คามิคุระ ฮิโตะ นายตำรวจขาโหดจอมหยิ่งบ้าพลัง กับ ฮิรามะ ชินโง่ กราฟฟิกดีไซเนอร์ผู้ช่างสอดรู้สอดเห็นจนหาเรื่องวุ่นวายใส่ตัว

ชินโง่ยอมรับฮิโตะในที่สุด แต่ก็ยังลังเลสับสนระหว่างความรู้สึกผิดในใจกับความรักแสนหวาน ขณะที่จมดิ่งลงสู่ความสุขที่ได้รับจากอ้อมกอดของผู้ชายตัวใหญ่ แต่แล้วชินโง่ก็พบว่าผู้ชายตัวใหญ่ไม่เคยแพ้ใครคนนั้นมีความอ่อนแอและอ่อนไหวเช่นกัน

แม้จะมีอะไรกันแล้ว แต่ในใจยังรู้สึกผิดที่นอนเปลือยเปล่าอยู่บนเตียงของเขา... ชินโง่พยายามค้นหาว่าความวุ่นวายใจที่มีต่อฮิโตะคืออะไรกันแน่ อีกไม่นานก็คงจะรู้

ระหว่างที่กำลังสับสนเรื่องความรัก ก็เกิดเรื่องตื่นเต้นอีกครั้ง เมื่อน้องสาวของชินโง่ไปมีเรื่องกับมาเฟียจีนและหายตัวไป...